STAR WARS®

5

EPISODUL I

AVENTURI

COPII FANTOMĂ

DAVE WOLVERTON

DAVE WOLVERTON

STAR WARS

COPIII FANTOMĂ

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Dave Wolverton
The Ghostling Children
2000

Dave Wolverton

Dave Wolverton (Vrăjitorul din Storytelling) – născut în 1957 – este un autor american de science fiction, cunoscut pentru lucrările sale de fantezie şi sub pseudonimul David Farland.

Este autorul a peste cincizeci de romane şi povestiri scurte.

În 1998 a început să lucreze în industria jocurilor video a studiourilor Saffire, având o contribuţie însemnată la crearea jocului *StarCraft's Broodwar*.

A scris, de asemenea, povestea şi scenariul pentru jocul *Xena: The Talisman of Fate.*

Locuieşte în prezent în St. George, Utah, cu soţia şi cei cinci copii.

…cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Pe planeta Datar, pădurea era plină de lumină. Trei luni călătoreau pe cer – trei discuri din argint pur. Îşi revărsau lumina ca o apă rece peste ramurile verzi, răsucite, ale copacilor bayah. Lumina se reflecta din frunzele întunecate, adunându-se în luminişurile pline de muşchi şi revărsându-se într-o cascadă de picături strălucitoare pe solul pădurii.

Plantele căţărătoare atârnau de ramurile copacilor – liane lungi, pline cu flori uriaşe în formă de corn care se deschideau pe timpul nopţii. Pe acele liane se strecurau gângănii înflăcărate, al căror spate strălucea precum cărbunii dintr-un foc. Zburau de-a lungul lianelor, din floare în floare, bând nectarul serii.

Pământul era aproape tăcut sub copaci. Tot ce se putea auzi, era o mamă, cântând uşor:

Somn uşor, în seara asta, copile.
Deşi pădurea plină de lumină este,
Ochii dulci închide-ţi,
În timp ce soarele zboară peste munţi.
Noapte bună.

Djas Puhr se strecură prin întuneric şi se opri să privească spre sursa cântecului. În misiunea asta nu avea nevoie de vederea sa foarte bună pe timp de noapte. Lunile lui Datar şi gâzele înflăcărate furnizau suficientă lumină. Orice începător prost s-ar fi putut strecura în linişte prin pădurile astea – poate cu excepţia tovarăşului său, Gondry. Picioarele lui Djas Puhr nu scoteau niciun sunet în timp ce mergea. Muşchiul de sub ele era gros ca un covor, iar *Copiii Fantomă* care locuiau în apropiere curăţaseră toate ramurile căzute pe solul pădurii.

Djas Puhr îşi trase roba întunecată mai aproape de corp şi se strecură spre sunetul cântecului. Vocea mamei era slabă şi înaltă, ca sunetul unui flaut de piatră din lumea natală a lui Djas Puhr, Sakiya. Nu fusese pregătit pentru frumuseţea acelei voci.

Frumuseţea *Copiilor Fantomă* era legendară. Pielea lor

luminoasă părea să strălucească cu o lumină proprie. Feţele lor le-au inspirat pe fiinţele de pe multe planete, iar în lumina zilei ochii lor sclipeau ca nişte pietre preţioase.

În faţă, lianele agăţătoare erau ţesute într-un cuib uriaş, în formă de castron.

Cuibul atârna tentant de aproape de pământ, la doar doi metri înălţime. Cântecul se auzea din interior. Cuibul strălucea uşor într-o culoare pe care oamenii nu o puteau vedea, o culoare care era dată de căldura unui corp viu. Pentru Djas Puhr, arăta ca şi cum era scăldat în flăcări argintii slabe. De jur împrejur, mai sus în copaci, atârnau alte zeci de cuiburi, de dimensiuni aproximativ egale. Djas Puhr dăduse peste un sat al *Copiilor Fantomă*.

Îşi atinse cu degetul comunicatorul de pe mână.

— Am ajuns la ţintă. Vino după baliza mea de semnalizare. Şi dacă vei greşi din nou, te împuşc.

Din comunicator veni un răspuns – un mârâit zgomotos.

Djas Puhr se retrase din satul *Copiilor Fantomă* şi se ascunse după copaci. Era bun la asta. Pe planeta Sakiya creşteau vânători foarte buni. Hainele sale negre şi pielea de abanos îi permiteau să dispară în noapte. Ochii săi puternici îi permiteau să-şi vadă prada care dormea, chiar şi prin pereţi. Simţul său ager al mirosului îi permitea să vâneze creaturile care încercau să fugă.

Nu trebui să aştepte mult până să vină Gondry. Uriaşul de pe inospitaliera planetă Byss veni duduind prin pădure, clipind şi căscându-şi ochiul imens.

Djas Puhr ţâşni din umbră şi apucă încheietura uriaşului pentru a-l împiedica să năvălească în sat.

— Opreşte-te, şopti Djas Puhr. Ţinta este chiar în faţă.

Uriaşul îşi miji ochiul uriaş şi îşi mişcă capul dintr-o parte în alta în timp ce încerca să vadă.

— Hwaargh?[1]

— Cuibul atârnă chiar deasupra solului pădurii, la o sută cincizeci metri în faţă, şopti Djas Puhr. În interior sunt doi *Copii Fantomă* – o mamă şi copilul ei. Iei doar copilul. Şi ai grijă: copilul nu valorează nimic pentru stăpânul nostru dacă îl zdrobeşti!

Copiii Fantomă erau teribil de fragili. Doar dacă atingeai

[1] Hwaargh – Unde.

una dintre acele creaturi mici le puteai face o vânătaie, iar o lovitură uşoară le sfărâma oasele. Gondry era o creatură atât de imensă şi de stângace, încât Djas Puhr trebuia să-i amintească mereu să fie atent. Nu-i plăcea să fie nevoit să repete acele instrucţiuni simple. Iar Gondry adunase deja şase *Copii Fantomă* în seara asta.

Deasupra capului, o plantă agăţătoare atârna până jos. O insectă înflăcărată zbură la o floare în formă corn, iar acum petalele albe şi moi ale florii se aprinseseră şi reflectau lumina roşie a insectei, astfel încât întreaga floare strălucea ca o lampă.

Gondry ridică absent mâna şi prinse insecta, strivind-o între două degete. Insecta izbucni în flăcări cu miros de sulf, arzându-i degetele ca un chibrit. Uriaşul nu păru să fie deranjat de durere.

— Încetează, şopti Djas Puhr. O s-atragi atenţia. Ia copilul şi să plecăm de aici.

Uriaşul mârâi, apoi păşi peste muşchiul gros duduind. Doar un ciclop din Byss ar fi putut să facă atât de mult zgomot. Din fericire, Gondry nu-i trezi pe *Copiii Fantomă* – nu până când nu ajunse la cuib şi luă copilul. Fata se zvârcoli brusc şi plânse în labele uriaşe ale lui Gondry. Mama ei începu să ţipe:

— Ajută! Ajutor!

Gondry luă copilul din cuib.

Masculii adulţi strigară îngroziţi şi apărură la gurile propriilor cuiburi. Deşi erau mici, se mişcau rapid. Unii scoaseră arcuri şi începură să tragă săgeţi către Gondry. Alţii aveau miniblastere neutralizatoare cu care trageau salve albastre strălucitoare de electricitate. Iar alţii aruncau insecte care produceau explozii la impact, ca nişte mici bombe de foc.

Gondry primi o săgeată în spate şi urlă. Uriaşul smuci o ramură din copac, iar cuiburile începură să se legene sălbatic, ca într-o furtună. Mişcarea deranjă capacitatea de a ţinti a *Copiilor Fantomă*. Războinicii fură forţaţi să se apuce de cuiburile lor legănate pentru a nu cădea din ele.

Gondry fugi, cu copilul în mână, în timp ce *Copiii Fantomă* continuară să-şi arunce gândacii şi să tragă cât de bine puteau.

În câteva momente, îl loviră pe Gondry cu o jumătate de duzină de săgeţi. Îl nimeriră şi câteva salve neutralizatoare. Dar ciclopii de pe Byss erau notorii ca fiind greu de ucis. Gondry putea să se vindece singur în câteva secunde. Putea chiar să-şi

regenereze braţele şi picioarele. Săgeţile minuscule nici măcar nu îl încetiniră. Insectele explodau inofensiv pe pielea lui. Se îndreptă repede spre nava spaţială. Djas Puhr fugi să-l ajungă din urmă.

Lăsaseră satul *Copiilor Fantomă* cu mult în urmă.

În câteva momente, ajunseră la nava Dugului Sebulba. Se repeziră în sus pe rampă. Djas Puhr îi strigă stăpânului său:

— Avem ultimul copil. Să plecăm de aici!

Djas Puhr o duse pe fată până în cală şi o aşeză într-o cuşcă energetică, laolaltă cu ceilalţi pe care îi prinseseră în noaptea aceea. Ea căzu şi rămase întinsă, ţinându-se de o parte, de parcă ar fi suferit. Djas Puhr se îngrijoră că ar fi putut-o ucide din greşeală sau i-ar fi putut rupe nişte oase. Dacă da, Sebulba s-ar înfuria.

Gondry începu să-şi scoată săgeţile din spate.

Nava tremură când îi porniră motoarele. Se ridică repede şi ţâşni prin aerul nopţii; în câteva momente intră în hiperspaţiu cu un tremurat familiar.

Câteva clipe mai târziu, Sebulba intră în încăpere, mergând în mâini.

Dugul o privi pe *Copila Fantomă*. Era o fetiţă mică, cu părul argintiu ca lumina lunii şi ochi pătrunzători de culoare violet. Urechile ei ascuţite erau lipite de partea din spate a capul. Nu părea prea mare, avea doar şapte sau opt ani. Când veni în lumină, Djas Puhr observă că avea o vânătaie purpurie mare pe braţ.

Sebulba începu să înjure în Huttă.

— Gondry, prostule, ai fi putut s-o ucizi – şi e cea mai frumoasă dintre toţi!

În timp ce Sebulba vorbea, pedunculii palpatori de deasupra maxilarului îi tremurau de furie.

— Hwaree[2], spuse uriaşul, plecându-şi capul.

Rănile de săgeţi i se închiseseră deja. Se vindeca atât de repede.

— Am putea să o ducem înapoi şi să încercăm din nou? se oferi Djas Puhr. *Copiii Fantomă* nu sunt greu de prins.

— Nu, mormăi Sebulba. Vânătăile se vor vindeca, bănuiesc. Pilotul de curse Dug privi adânc în ochii copilului. Ai vreun nume, drăguţo?

---

[2] Hwaree – Îmi pare rău.

Spre surprinderea lui Djas Puhr, copilul îi vorbi.

— Arawynne, spuse ea. Prinţesa Arawynne.

— Acum nu mai eşti Prinţesă, o corectă Sebulba. Acum eşti *sclava* Arawynne.

Capitolul 2

În oraşul Mos Espa, cei doi sori gemeni ai lui Tatooine treceau printr-o uşă întunecată a Academiei de Seducţii a lui Madame Vansitt şi aruncau umbre suprapuse pe podea. Ziua era fierbinte ca într-un cuptor. Un bărbat sălbatic stătea în pragul uşii, transpirat pe frunte.

O sclavă pe nume Pala era îngenuncheată pe podea şi arunca priviri către bărbatul dinaintea ei. Era înalt şi cu aspect crud, cu buzele întoarse într-un rictus permanent. Părul său lung avea în cea mai mare parte culoarea cuprului, cu şuviţe aurii şi argintii. O bandă din piele înnodată îi ţinea părul într-o coadă de cal de războinic. Braţele sale puternice erau acoperite cu tatuaje tridimensionale de fiare ciudate şi purta o tunică lungă, gri, din mătase Firrereană, legată în talie cu o centură aurie. La centură avea un blaster greu pe o parte şi un pumnal lung, cu bijuterii, pe cealaltă.

Rânji spre Pala cu ochi cruzi şi nu spuse niciun cuvânt în timp ce proprietara lui Pala, Madame Vansitt, sublinia atuurile cele mai bune ale vânzării lui Pala. Sclava îşi ţinea mâinile de un verde pal încrucişate îngrijit în poală şi ochii ei aurii priveau podeaua. Era o femelă Twi'lek de pe planeta Ryloth, aşa că încerca să se asigure că cele două cozi cefalice nu îi zvâcneau nervos.

— Pala este un copil foarte viclean, Lord Tantos, spuse Madame Vansitt cu cea mai bună voce a ei de vânzătoare. A fost instruită în toate artele rafinamentului – dans, cântec, conversaţie. Va fi o soţie bună pentru fiul tău într-o bună zi.

— Da, da, spuse Lordul Tantos nerăbdător, încruntându-se la Pala. Dar fiul meu nu va avea nevoie de *conversaţie*.

— Bineînţeles că este pricepută la spionaj, sublinie Madame Vansitt. Va fi un spion valoros. Şi a fost instruită în artele cele mai fine de mită şi şantaj.

Lord Tantos zâmbi neplăcut spre Madame. Ochii lui aveau o culoare turcoaz uimitoare. Pielea lui palidă era acoperită de pete mai întunecate, un lucru obişnuit în rândul Firrerienilor.

— Dar se spune că antrenezi asasini.

— E antrenată în lupta corp la corp, spuse Madame Vansitt. Şi se pricepe la otrăvuri.

— Dar antrenamentul de luptă *reală*? Poate folosi un blaster, o lamă?

— Nu asta le învăţ aici. Fetele mele sunt antrenate să nu atragă atenţia. Astfel de arme brute nu sunt pentru femeile care vor umbla în cercuri politice.

Pala aruncă încă o privire spre potenţialul ei cumpărător. Nu-i plăcea de el. Era brutal, periculos. *Te rog, nu mă cumpăra*, gândi ea, sperând că va alege pe altcineva. Ştia ce voia. Voia ca ea să călătorească pe crucişătoare de lux sau pe nave comerciale ca spion. Astfel, îi putea spune ce nave transportau marfă valoroasă. Apoi ar ataca cele mai bogate nave – în timp ce ea era la bord. Probabil că o va pune să saboteze sistemele de apărare şi de arme înainte ca el să le abordeze. Dar, uneori, vor fi bătălii cu blastere imense. Era o muncă periculoasă, mult mai periculoasă decât cea pentru care fusese instruită Pala. Era genul de muncă care ducea la o moarte timpurie.

— Îi este frică de mine, spuse Lordul Tantos, studiind-o pe Pala. E îngrozită.

— Poate, fu de acord Madame Vansitt. La urma urmei, sunteţi unul dintre cei mai de temut Lorzi piraţi din galaxie. Poate că ar trebui să vedeţi din nou unele dintre fetele mai în vârstă, unele care au mai mult curaj.

Lordul Tantos zâmbi crud.

— Nu, îmi place când sclavilor le e frică de mine. Este un semn de inteligenţă.

Lordul Tantos păşi înainte şi ridică bărbia Palei. O privi lung. Inima ei bătea cu putere.

— O voi lua poimâine dimineaţa.

Madame Vansitt bătu din palme ca un semn pentru Pala să meargă în camera ei şi să împacheteze câteva lucruri. Fata o făcu repede, apoi se duse să-şi caute prietenul, pe Anakin Skywalker.

Capitolul 3

— Anakin! strigă Kitster în timp ce se năpustea în magazinul de piese uzate. Anakin!

Anakin era în spate, scoţând convertorul de putere dintr-o sondă droid veche. Îşi lăsă sculele şi se grăbi să-şi vadă prietenul. Dar înainte ca Anakin să ajungă măcar la jumătatea drumului, proprietarul său, Watto, zbură prin uşă cu un zumzet furios. Plană în faţa lui Anakin, tăindu-i calea şi îndreptă supărat un deget spre Kitster.

— Te-am avertizat să nu mai vii pe aici, strigă Watto în Huttă. Nu-mi mai deranja sclavii în timp ce lucrează!

— Dar, Stăpâne Watto, spus Kitster, plecând ochii, este important!

— Hah! scuipă Watto. Chestii de copii. Nimic nu e mai important decât munca!

— Cursele sunt, spuse Kitster. Sebulba şi Gasgano tocmai au aterizat în portul spaţial. Îşi descarcă vehiculele chiar acum. Gasgano are nişte motoare noi şi i-am văzut pe ciracii lui Sebulba strecurând o ladă mare în depozit. Am crezut că ar trebui să ştii!

Watto îşi încreţi botul, apoi îşi scărpină părul de pe bărbie cu degetele sale murdare. Bătu din aripi şi se uită urât la Anakin.

— Aaaah! Aflaţi ce are în cutia respectivă şi reveniţi rapid aici. Încă mai ai multă muncă de făcut!

— Super! strigă Anakin. Mulţumesc, Stăpâne Watto.

Anakin era fericit să iasă din magazinul de vechituri, măcar pentru o vreme. Trase pe el o robă cu glugă pentru a-l feri de lumina soarelui, apoi se repezi afară cu Kitster.

— Nu-mi place Watto ăsta, mărturisi Kitster odată ce au ieşit pe uşă. Te pune să lucrezi prea mult. Chiar şi un sclav trebuie să aibă ceva distracţie.

— Nu mă deranjează, spuse Anakin.

Era adevărat. Îi plăcea să lucreze la diverse chestii, să le repare. Watto îl muncea atât de mult pe Anakin tocmai pentru că era foarte bun la ceea ce făcea.

Străzile erau aproape goale. Majoritatea oamenilor şi a celorlalte creaturi nu puteau suporta soarele amiezii, aşa că se strecurau de la adăpostul unei clădiri răcoroasă la altul. Doar câteva eopii se adunaseră la umbra clădirilor, în timp ce Jawa umblau aiurea. Anakin se mândrea cu faptul că putea suporta căldura mai bine decât alţi oameni. Poate din cauză că era pe Tatooine de atât de mult timp.

Ajunseră aproape imediat la hangarele de andocare din Mos Espa. Clădirile albe din piatră străluceau în lumina soarelui, rănindu-i ochii lui Anakin.

În interiorul portului, umbra se simţea răcoroasă şi luxoasă. Kitster îl conduse pe Anakin printre hangarele de andocare, la naveta de curse a lui Gasgano. Anakin o scană repede. Avea un motor nou şi câteva componente reconstruite.

— Oh, nu este nimic important aici, spuse Anakin repede.

— Eşti sigur? întrebă Kitster.

— Da, răspunse Anakin.

Nu era nevoie să inspecteze naveta mai îndeaproape – putea *simţi* că nu era nimic nou.

Se grăbiră spre imensul cargobot al lui Sebulba. Echipa de mecanici a lui Sebulba trebăluia în afara navei, în timp ce droizii descărcau nişte lăzi mici. Sebulba era vedeta circuitului de curse. Călătorea mereu cu o mulţime de agenţi, manageri, avocaţi, bodyguarzi şi mecanici. Avea bucătari care să-l hrănească şi dansatoare Twi'lek care să-l maseze înainte de o cursă. Iar bagajele îi erau cărate de sclavi.

— Super! spuse Anakin în timp ce privea spectacolul.

Cargobotul lui Sebulba era atât de mare încât ar fi putut adăposti trei navete de curse. Spectatorii se înghesuiau în jurul navei – sclavi, concurenţi curioşi, şi fani. Câteva gărzi Gamorreane ostile îi împingeau pe privitori înapoi.

Anakin şi Kitster se strecurară cu pricepere prin mulţime până când ajunseră în faţă. Prietenii lui Anakin erau deja acolo – o fată tânără pe nume Amee, un Rodian pe nume Wald, un băiat Bothan cu mustăţi lungi, numit Dorn şi o fată Twi'lek subţire, pe nume Pala. Anakin încercă să se apropie cât mai mult de navă. Un gardian cu piele verde îşi încreţi botul de purceluş şi mârâi, făcându-i semn să se dea înapoi. Îşi dezveli dinţii ca nişte fildeşi la Anakin şi agită o bâtă.

În timp ce cricurile repulsorlift ridicau naveta de curse a lui

Sebulba de pe locul ei, Anakin o privi de jos. Dintr-o privire ar fi putut spune că se schimbase ceva în legătură cu naveta lui Sebulba. O putea *simţi*. Sebulba făcu semn cu mâna către mulţime şi se puse în mişcare, urmat de anturajul lui. Înainte să plece, îşi dezveli dinţii la Anakin într-un zâmbet ameninţător.

— Eşti gata să mai pierzi o cursă, sclav murdar?

— Nu în faţa ta, răspunse Anakin.

Sebulba râse şi strigă la echipajul care îi cobora vehiculul:

— Aveţi grijă de naveta mea de curse. S-ar putea ca un tânăr hoţ să fure ceva.

Sebulba îi aruncă lui Anakin o privire urâtă, apoi râse din nou şi se îndepărtă.

Anakin se luptă să-şi reţină furia. Nu furase niciodată, nimic, în viaţa sa! Se uită fix la naveta de curse. Navetele erau vehicule destul de simple. Motoarele uriaşe erau ataşate la un şasiu suficient de mare pentru a duce un pilot. Toată puterea se ducea în zborul deasupra solului, la o viteză cât mai mare posibil. Nu aveau sisteme de rezervă sau măsuri de siguranţă.

Anakin studie naveta lui Sebulba. Avea aceleaşi motoare ca data trecută, şi aceeaşi nacelă. Observă o strălucire deosebită pe naveta cromată.

— Uau, uite! exclamă brusc Anakin. Are stabilizatori noi – Kuat 40-Zs. Astea sunt mult mai bune decât orice am eu!

În timp ce Wald aproba din cap, Pala nu păru să reacţioneze. Părea să-şi ţină respiraţia; părea să fie nervoasă. Anakin se întoarse spre ea. Ochii gălbui închis ai lui Pala păreau fierbinţi ca o salvă de blaster. Gura îi era strânsă într-o linie, iar cozile gemene i se agitau înainte şi înapoi, zvâcnind nervos. Sângele părea să se fi adunat pe chipul ei albastru-verzui pal.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Anakin.

O apucă de mână, brusc îngrijorat.

— Am fost vândută, spuse Pala.

Vestea îl şocă pe Anakin. Fusese prietena lui dintotdeauna.

— Vândută? întrebă Kitster. Cum? Ai greşit cu ceva?

Hutta Gardulla îl deţinea pe Kitster şi ameninţa mereu că-l va vinde minerilor de glitterstim dacă nu se comporta cum trebuie. Amee, Wald şi Dorn se strânseră aproape ca să o asculte.

Pala clătină din cap că *nu*.

— După cum o cunosc pe Pala, spuse Dorn, cu sprâncenele lungi ridicându-se pentru a-şi sublinia punctul de vedere, a fost vândută pentru că a făcut ceva *bine*.

— Dar..., obiectă Kitster, Madame Vansitt nu o poate vinde. Nu e destul de în vârstă! Nu şi-a terminat antrenamentul...

— Este mai inteligentă decât majoritatea fiinţelor, sublinie Anakin. Mult mai inteligentă. Probabil că nu are nevoie de mai multă pregătire.

— Lordul Tantos m-a cumpărat, spus Pala. Vrea să mă înveţe să fiu asasina sa.

— Oh, nu! spuse Amee.

Wald înghiţi cu greu. Un gâlgâit puternic scăpă din gâtul său verde.

Anakin simţi că-i iese aerul din plămâni. Asta era cea mai proastă veste pe care o auzise de mult timp. Lord Tantos avea reputaţia că era nemilos.

Anakin, Kitster şi Pala erau prieteni de multă vreme. Hutta Gardulla îi deţinuse cândva pe toţi trei. Chiar dacă fuseseră despărţiţi, trăiseră întotdeauna în Mos Espa. Reuşiseră întotdeauna să se vadă unul cu altul. Acum, Pala avea să plece de pe Tatooine.

— Ce putem face? întrebă Kitster.

— Noi? spuse Dorn sarcastic. Nimic, desigur. Dacă încearcă să fugă, sau să lupte, tot ce trebuie să facă Madame Vansitt este să apese un buton şi *bang!*

Mustăţile lui Dorn şi părul din jurul urechilor lui se ridicară deodată, într-o imitaţie bună a unui cap care explodează.

Pala clătină din cap. Dorn avea dreptate. Sclavii aveau cu toţii bombe ascunse sub piele. Dacă nu ascultau de stăpâni sau încercau să scape, asta însemna sfârşitul vieţii lor. Pala nu era genul care fugea de problemele ei, iar Anakin era îngrijorat din cauza asta. Ştia că vor trebui să vină cu un fel de plan.

— Ţi-e frică de Lordul Tantos, nu-i aşa?

Pala aprobă din cap.

Anakin voia să facă ceva ca să o salveze pe Pala, dacă putea.

— Poţi să mi-l arăţi pe Lordul Tantos? întrebă Anakin.

Dacă l-ar putea urmări pentru un timp, ar putea găsi ceva.

Pala aprobă din cap.

— Este în Cantina lui Derlag.

Anakin bănuise cumva că Pala va şti exact unde să-şi găsească noul stăpân. Chiar ar putea deveni un spion bun cândva.

— Poate mă duc să arunc o privire, spuse Anakin.

Se întoarse să plece, iar Wald şi Amee îl urmară. Mulţimea din jurul navetei de curse se mai rărise puţin. Dar apoi Anakin îşi aminti ceva.

— O, nu, spuse el. Aproape că am uitat să mă uit în ladă!

Kitster dădu din cap spre uşile mari, albastre, care duceau spre docurile de încărcare.

— Droizii au dus lada acolo.

Uşile mari erau închise, dar o uşă laterală încă era deschisă. Totuşi, intrarea ar fi putut fi o problemă. Gardienii Gamorreani se învârteau prin jur, arătând duri. Echipajul de la încărcătoare încă se chinuia să mute naveta de curse de pe locul ei.

— Of, nu poţi intra acolo, îl avertiză Wald pe Anakin.

— Sigur că poate, se oferi Pala. Îl voi băga eu înăuntru, dacă are curaj.

* * *

Cinci minute mai târziu, Pala scoase un ţipăt de îţi îngheţa sângele în vene.

— Aaaah! Ajutor! Ajutor!

Anakin aruncă o privire spre partea îndepărtată a pistei de aterizare. Pala se bâţâia în sus şi în jos. Cozile cefalice i se agitau ca nişte şerpi în timp ce ţipa şi se urca în vârful unei grămezi de lăzi. Amee, Wald şi Dorn începură şi ei să ţipe.

Paznicii masivi îşi ridicară armele şi alergară spre copii. Profitând de neatenţia lor, Anakin şi Kitster fugiră spre mica uşă deschisă şi se năpusti pe după un colţ, în docul de încărcare. Se opriră o clipă, temându-se că ar putea auzi în spatele lor sunetul gardienilor cu armuri grele.

— Am văzut un şobolan womp! strigă Pala isterică. Am văzut un şobolan womp uriaş!

— A fugit în spatele lăzilor alea! i se alăturară Amee şi Dorn.

Paznicii începură să râdă. Erau o mulţime de şobolani

womp în Mos Espa. Dar paznicii Gamorreani nu se speriau de ei, chiar dacă şobolanii mâncau carne şi atacau deseori oamenii. Pentru Gamorreani, şobolanii womp aveau un gust grozav!

Anakin aruncă o privire în jurul uşii. Bineînţeles, paznicii se uitau pe după lăzi după şobolanul womp. El şi Kitster se strecurară mai departe în cala de andocare întunecată. Camera era suficient de mare pentru a depozita mii de lăzi descărcate dintr-un cargobot spaţial. Dar Sebulba nu lăsase în cameră decât o cutie uriaşă, neagră. Anakin o privi cu atenţie. Era ceva în neregulă cu lada aia. O putea *simţi*, aşa cum putea simţi un rotor rupt într-un motor sau firele corodate într-un droid.

Se grăbi să se apropie şi auzi un zgomot şuierător, mecanic, şi un scârţâit dinspre ladă. Lada avea găuri de aerisire în ea, aproape de vârf. Îl cuprinse o senzaţie de rău. Mai văzuse cutii de genul ăsta. Auzise strigătele sclavilor din interior, simţise mirosul acru de corpuri murdare. Chiar şi el fusese într-una pentru o vreme. Aruncă o privire prin gaură. Înăuntru, lada sclipea şi pulsa de electricitate.

— E o cuşcă energetică înăuntru! spuse Kitster.

Anakin mormăi. Cuştile energetice erau folosite rareori pentru transportul sclavilor. Erau păstrate pentru criminalii periculoşi sau pentru creaturile prea monstruoase şi puternice pentru a fi transportate într-o cuşcă normală.

La început, Anakin nu putu vedea prea multe în interiorul cuştii. Îşi miji ochii printr-o gaură de aerisire. Prin lumina slabă, distinse siluetele minuscule din interiorul lăzii negre. În interior nu erau criminali sau monştri – ci doar copii, copii ciudaţi, cu pielea palidă, strălucitoare, şi ochi luminoşi. Erau frumoşi, dar fragili şi mici, stând întinşi pe podeaua cuştii. Erau acoperiţi cu vânătăi. Anakin îşi aminti brusc că în cuştile energetice mai erau transportaţi şi sclavii cei mai *valoroşi*.

— Ce sunteţi? şopti Anakin printr-o gaură de aerisire.

O fetiţă mică, subţire, privi în sus spre el cu ochii ei pali. Îşi dădu înapoi o şuviţă de păr argintiu. Părea tânără, poate că avea opt ani.

— Suntem *Copii Fantomă*, de pe Datar. Am fost răpiţi. Ne poţi ajuta?

— Răpiţi? întrebă Kitster. Vrei să spui capturaţi?

— Răpiţi – luaţi de la părinţii noştri, răspunse fata. Vrem să mergem acasă. Numele meu este Arawynne. Prinţesa

Arawynne.

Anakin clătină din cap.

— Tatooine este casa ta acum. Sunteţi sclavi.

Era mai bine dacă noii sclavi îşi acceptau soarta.

— Dar... nu este corect! spuse fata.

— Corect sau nu, spuse Kitster, dacă aveţi implantate transmiţătoare, trebuie să faceţi ce spune stăpânul vostru. Dacă nu, *buuum!*

Făcu un zgomot ca o explozie.

— Implanturi? întrebă fata. Nu avem implanturi. Abia am ajuns aici. Vă rog, ajutaţi-ne. Deschideţi lada!

Anakin se uită la Kitster. Chiar dacă ar putea să-i scoată pe *Copiii Fantomă* din ladă, se îndoia că vor putea fugi departe. Dar, totuşi, poate că nu aveau *nevoie* să fugă prea departe. Dacă încă nu aveau implanturi, tot ce trebuiau să facă era să urce pe o navă care părăsea planeta. Stăpânii lor nu i-ar mai putea urmări.

Anakin nu avu timp să-şi formuleze un plan. O voce dură strigă din spatele lui:

— Hei! Ce faceţi aici?

Se întoarse şi văzu un Dug în prag.

Anakin şi Kitster săriră de pe cutie şi alergară spre ieşirea din portului spaţial. Salvele de blaster ricoşau în podeaua de sub picioarele lor.

Fugeau să-şi salveze viaţa!

Capitolul 4

Dugul Khiss privi siluetele cum fugeau. Mătură cala de andocare cu blasterul, căutând şi alţi intruşi. În câteva secunde, câţiva gardieni Gamorreani veniră în spatele lui, având bâte şi săbii grosiere. Khiss strigă către comandantul lor:

— Tu ar fi trebuit să păzeşti depozitul ăsta de marfă!

Gamorreanul mârâi, arătând clar că va avea grijă de el. Ciracii lui se răspândiră prin cala de marfă îndreptându-se spre ieşirile îndepărtate. Totul i se părea destul de comic lui Khiss. Evident, intruşii plecaseră demult.

Khiss se îndreptă cu paşi mari spre cutia de transport şi se uită la noii sclavi. Copiii *Copiilor Fantomă* erau în viaţă. Îi numără repede.

— Mă bucur să vă văd pe toţi aici, spuse Khiss cu vocea sa profundă.

Copiii Fantomă ridicară privirile spre el. Icniră de teamă la unison. Faţa lui urâtă îi făcea adesea pe alţii să se teamă.

— Te rog, ne poţi ajuta? îl imploră unul dintre copii.

Khiss zâmbi crunt.

— Să vă ajut? Nu cred. Valoraţi foarte mulţi bani pentru stăpânul meu. *Fantomele* sunt greu de găsit.

— Dar nu am făcut nimic rău! se plânse un băieţel. Vreau să plec acasă.

— Nu v-am luat pentru că sunteţi răi, spuse Khiss. V-am luat pentru că sunteţi ceea ce sunteţi.

Khiss lucra pentru Sebulba. Primea comenzi să aducă sclavi rari din rase specifice.

Vrei un sclav Bothan? Asta va costa zece mii şi nu trebuie puse întrebări. Vrei un Columi? O sută de mii. Copii Fantomă... treizeci de mii de wupiupi[3] *fiecare.*

După ce Khiss prelua comenzile, Sebulba se folosea de turneul prin circuitul galactic de curse ca scuză pentru a opri pe lumile unde putea dobândi sclavii doriţi. Acolo, Gondry şi Djas Puhr capturau sclavii, ascunzându-i pe nava lui Sebulba.

---

[3] Wupiupi – tip de monedă din aur folosită de Hutti pe Tatooine. Valoarea unei singure monede wupiupi era de aproximativ 0,625 credite Republicane.

Funcţionarii vamali îi inspectau rar nava. Cei care o făceau, erau aproape întotdeauna mai interesaţi să-şi procure un autograf sau să se uite atenţi la naveta de curse. Nu se deranjau niciodată să verifice lăzile pline cu *piese de schimb* din cală. Aşa că îi era uşor să-şi conducă mica sa operaţiune de comercializare a sclavilor.

Tranzacţionarea sclavilor era o modalitate plăcută pentru Sebulba de a face bani de buzunar. Nu că ar fi avut nevoie de ei. Sebulba era bogat. Câştigase mai multe curse decât oricine altcineva din galaxie – şi câştiga din premii mai mulţi bani într-un singur an decât făceau majoritatea fiinţelor într-o viaţă. Totuşi, lui Sebulba îi plăcea să facă tot felul de afaceri murdare. Asta îi ţinea mintea alertă.

În acel moment, uriaşul Gondry se strecură prin uşă şi intră în cala de andocare, cu Djas Puhr în spate. Djas Puhr purta o vizieră elegantă peste faţă pentru a mai atenua lumina puternică de pe Tatooine.

— Miroase a foc de blaster, spuse Djas Puhr. Ce se întâmplă? De ce este alertă de securitate?

— Intruşi, spuse Khiss. I-am găsit uitându-se la sclavii noştri. Am tras asupra lor.

— Ce fel de intruşi? întrebă Djas Puhr.

— Creaturi mici, purtând robe cu glugă, raportă Khiss. Ar fi putut fi Jawa.

Djas Puhr se îndreptă spre cuşcă, adulmecând pentru o clipă în jurul ei.

— Nu au fost Jawa. Ci oameni. Miros copii umani.

Djas Puhr se uită în cuşcă prin gaura de aerisire.

— Deci, micile mele animale de companie, ce au vrut oamenii? Ce urmăreau?

Niciunul dintre *Copiii Fantomă* nu răspunse. Priviră cu toţii în altă parte. Djas Puhr îşi dădea seama după expresia ei îngândurată, că Prinţesa *Fantomă*, Arawynne, încerca să găsească o minciună bună.

— Supravegheaţi cum trebuie cuşca, îl avertiză Djas Puhr pe Khiss. Miros mai mult decât copii umani. Miros necazuri!

Capitolul 5

Anakin alergă pe străzile din Mos Espa cu Kitster lângă el. Se uită în urmă, temându-se că Dugul va veni după ei, trăgând cu blasterul. Abia ieşiseră din portul spaţial când Watto veni în zbor pe stradă. Toydarianul avea o privire furioasă.

— Iată-te! Unde ai fost? Te relaxai cu prietenii? Am o treabă pentru tine.

— Uh, încercam doar să arunc o privire la naveta lui Sebulba, spuse Anakin. A trebuit să mă strecor în cala de andocare pentru a vedea lada. Unul dintre gardienii lui a tras asupra mea!

— Serios? întrebă Watto şi-şi frecă părul de pe barbă. Ai găsit ceva interesant?

Anakin clătină din cap.

— Erau doar nişte sclavi pe care i-a capturat Sebulba.

Nu îi spuse lui Watto că erau copii neajutoraţi, răpiţi din casele lor, sau că erau creaturi fragile, acoperite de vânătăi. Watto nu era interesat de aşa ceva.

— Pff, spuse Watto pe un ton dezgustat. Uite, am nevoie să pleci în Deşertul Jundland şi să iei câteva lucruri pentru mine. Îi întinse lui Anakin un datapad cu o listă lungă pe el. Vei face trocul, apoi pune-i pe Jawa să livreze marfa.

Watto zâmbi şmecher. Deşertul Jundland era plin de Jawa care se aflau în mijlocul întâlnirii lor anuale. Cumpărau şi vindeau obiecte adunate din deşert. Anakin era mult mai bun în a obţine oferte avantajoase de la Jawa decât era Watto.

Anakin se uită neajutorat la Kitster. Voise să-i elibereze pe *Copiii Fantomă*, dar nici măcar nu avusese timp să vorbească cu prietenul său despre asta – sau să facă vreun plan. În schimb, trebuia să plece cu o altul corvoadă.

— Este în regulă, promise Kitster. Putem vorbi mai târziu.

Anakin îşi pilota skimmerul[4] de nisip prin Deşertul Jundland. Un skimmer de nisip era doar o nacelă cu un mic motor repulsorlift pe ea. Împingând cu un picior, Anakin putea

---

[4] Skimmer – vehicul repulsolift similar cu un schif.

face ca skimmerul să alunece peste terenul deşertului. Înclinându-se spre stânga sau spre dreapta, putea lua curbele.

Era mai lent decât un speeder, dar mult mai rapid decât mersul pe jos. După vreo două ore, ajunse la o stâncă falnică, numită *Piaţa*. Găsi acolo sute de şenilate parcate în umbra stâncii. Jawa îşi întinseseră materialele pe tot – nave spaţiale şi skimmere ruginite şi cu piese lipsă, droizi care fuseseră prinşi în furtunile de nisip, bucăţi de maşini pentru recoltat roua.

Era o gamă nesfârşită de nimicuri, dar Anakin reuşi să găsească lucrurile de care avea nevoie în doar o oră. Se tocmi cu Jawa pentru un preţ bun. În timp ce o făcea, încerca să nu se gândească prea mult la faptul că Pala fusese vândută unui pirat sau că micii *Copii Fantomă* erau prinşi în cuşca lor energetică.

Tânjea de ani de zile după propria sa eliberare şi a mamei lui. Dar, la fel ca pentru majoritatea sclavilor, libertatea nu era de fapt un obiectiv care putea fi atins.

Pe măsură ce după-amiaza trecea, limba lui Anakin începu să i se umfle în gât. Călătoria pe skimmerul fusese fierbinte şi obositoare. Îşi dorea să se fi oprit la standul lui Jira pentru o băutură rece înainte să plece din Mos Espa.

Decise să aştepte la umbră până la căderea nopţii înainte să încerce să călătorească înapoi în oraş. Avea nevoie disperată de o băutură, dar nu îndrăznea să cumpere una aici.

Watto îi dăduse câţiva bani pentru mâncare, iar Java aveau o mulţime de lucruri disponibile – dar toate erau la preţuri revoltătoare. Deşi îi era foame şi sete, se mulţumi cu o tărtăcuţă hubba[5].

În acest fel, îi va rămâne suficient pentru a-i cumpăra un mic cadou lui Pala înainte să părăsească planeta. Exteriorul tărtăcuţei hubba era dur ca piatra şi acoperit cu cristale strălucitoare care reflectau lumina soarelui. Sparse tărtăcuţa cu o piatră ascuţită pentru a ajunge la fructul palid, spongios. Avea gust amar, dar îi asigura puţină mâncare în burtă şi îi potolea setea. După ce termină de mâncat, rătăci prin labirintul de droizi şi maşini de recoltat stricate, în căutarea unui cadou pentru Pala

---

[5] Tărtăcuţa hubba – un tip de pepene galben care creştea în adânciturile din piatră de pe Tatooine. Deşi sucul său era acru şi dificil de digerat pentru oameni, tărtăcuţa hubba era principalul produs alimentar al Jawa şi al Bandiţilor Tusken. Numele se întâmpla să fie o traducere a expresiei „resursa vieţii” în limba Jawa.

– ceva special. Găsi o rădăcină veche de japor negru, netezită şi lustruită de nisipurile deşertului şi o cumpără. Începu imediat să cioplească un talisman de noroc din ea în timp ce rătăcea prin labirintul de resturi şi se uita după ceva mai mult – poate un lanţ de metal pentru a-l atârna sau o piatră ieftină pentru a-l aşeza în ea. Se întoarse de două ori la un anume Jawa care avea un imens motor Radon Ulzer lovit şi ruginit. Anakin îl cercetă şi fu sigur că îl putea face să meargă. De ani de zile îşi construia propria navetă de curse din resturi pe care le adunase, dar nu avea motoare. Motorul Radon-Ulzer ar fi funcţionat, dar Jawa insista să-l vândă pe bani. Anakin nu avea atâţia bani.

Când cei doi sori începură să apună, Anakin se simţi sumbru şi învins. Îşi luă skimmerul şi începu să-şi croiască drum prin mulţimea de Jawa, printre insulele de gunoaie şi resturi. Apoi, îi sări în ochi acel ceva special pe care îl căutase.

Se opri la o grămadă unde un Jawa bătrân se sprijinea tăcut de un băţ strâmb. Mănuşile îi erau înfăşurate în jurul băţului. La picioarele sale se afla un sortiment ciudat de obiecte – pietre albastre strălucitoare de la marginea Mării Dunelor, oase lustruite de dragoni Krayt, o frânghie ţesută din scoarţă. Printre piesele vechi de blaster, Anakin observă un cub foarte ciudat care părea a fi mult, mult mai vechi decât orice altă piesă de echipament pe care o văzuse Anakin vreodată. Îl ridică. Cubul era suficient de mic pentru a i se potrivi în palmă, ca un zar ceva mai mare. Avea desene complicate pe suprafaţa sa, dar erau atât de şterse, încât nu puteau fi recunoscute. Pe o latură, părea a avea o imagine cu doi Cavaleri Jedi, luptându-se cu săbii de lumină. O altă latură a cubului arăta un vulcan. O a treia parte era atât de uzată că nu putea să spună dacă avusese vreodată o poză. O a patra parte dezvăluia o hartă stelară, cu instrucţiuni despre cum să aterizezi pe o anumită lună. Partea a cincea era, de asemenea, uzată. Ultima latură arăta o lampă cu lama unui cuţit trecând prin ea, simbolul cunoaşterii interzise. Pe toate colţurile cubului era scris ceva într-o limbă pe care nu o putu descifra.

Anakin îşi imagină că zeci de mii de oameni trebuie să fi atins acel cub de-a lungul a sute sau mii de ani. Îl ridică, crezând că era vreun fel de unitate de depozitare. Dar era atât de uşor încât trebuia să fi fost gol. Cu toate astea, când îl privi mai bine, putu simţi... Ei bine, era ceva interior. Ceva... malefic.

Cubul nu avea zăvoare exterioare, nici încuietori sau balamale pe care să le poată vedea. Anakin aproape că îşi putu imagina că piesa nu era deloc o cutie, ci o componentă a unei maşinării al cărei scop fusese uitat de multe veacuri.

— Pentru tine, foarte ieftin, îi spuse bătrânul Jawa lui Anakin.

— Ce? întrebă Anakin oprindu-se.

Limba Jawa era foarte grea de înţeles.

— Foarte ieftin.

— Dar nu îl vreau, spuse Anakin. Mă uitam doar.

Aruncă o privire spre casă. Se făcea târziu.

— Trei wupiupi, se oferi Jawa, răsucind mânerul bastonului.

Asta era exact suma pe care o avea Anakin în buzunar.

— Nu, spuse Anakin. Nici măcar nu ştiu ce este.

— Trei wupiupi este un preţ mic de plătit pentru cunoştinţe, spuse bătrânul Jawa.

Ochii bătrânului Jawa străluceau sub gluga lui neagră-gri.

— Nu, spuse Anakin.

Începu să pună cubul jos, dar nu putu. Dacă era cu adevărat rău? Dacă era periculos – vreo bombă sau ceva asemănător? Poate că lăsându-l, întindea o capcană pentru o persoană inocentă. Într-adevăr era mai bine să îl ia. Poate că Watto va şti ce este. În umbrele adânci, scoase ultimele trei wupiupi şi i le întinse bătrânului Jawa.

În drum spre casă, Anakin nu avu decât lumina stelelor drept companie. Încercă să deschidă cubul într-o duzină de moduri diferite. Împinse în punctele de presiune şi îl lovi de pietre. Începu să-şi imagineze că trebuia să aibă o încuietoare electronică. Poate că dacă l-ar bombarda cu un generator de unde magnetice, ar fi putut nimeri frecvenţa corectă şi s-ar deschide. Dar ştia că dacă înăuntru era ceva cu adevărat important, cutia putea fi codificată.

S-ar putea să nu-l poată deschide niciodată.

Anakin dormea din picioare când ajunse acasă. Când ajunse la baracă, se simţi fericit să vadă că lumina din camera principală era încă aprinsă. Mama lui îl aşteptase să vină acasă. Deschise uşa şi strigă:

— Bună, mamă.

Mama sa, Shmi Skywalker, era trează, lucrând la repararea unui droid de întreţinere. Avea părţi din el împrăştiate peste tot pe o bancă.

— Oh, iată-te, spuse ea. Vocea îi era obosită şi plină de griji. În sfârşit.

— Ce faci? întrebă Anakin.

Nu-şi putea imagina că Watto ar fi ţinut-o pe mama sa trează atât de târziu.

— O cunoşti pe prietena mea Matta? întrebă Shmi. S-a îmbolnăvit şi nu şi-a putut termina cota de reparaţii pentru astăzi. Mi-a fost teamă că Stăpânul Dengula s-ar putea să o vândă dacă rămâne în urmă, aşa că am adus ăsta acasă ca să lucrez la el.

— Dacă ar vinde-o Dengula, spuse Anakin cu speranţă, s-ar putea să nu fie chiar atât de rău. Este un stăpân crud. Cu greu ar putea nimeri mai rău.

— Da, spuse Shmi, dar Dengula nu o va vinde niciodată cuiva drăguţ. Asta ar provoca nelinişte printre ceilalţi sclavi ai săi. Nu, el este exact genul care ar vinde-o minelor de mirodenii din Kessel...

Minele de mirodenii din Kessel erau coşmarul oricărui sclav. Mirodenia glitterstim minată acolo se găsea mult în adâncuri, iar orice expunere la lumină o distrugea. Deci, minerii trebuiau să lucreze într-un întuneric total, tot săpând şi iar săpând cu mâinile. Şi în mine erau monştri care se apropiau de oameni şi îi mâncau.

Shmi îşi ridică furioasă pumnii şi îi aruncă o privire fiului ei. Anakin ştia că trebuie să fi arătat foarte obosit.

— Ei bine, nu-ţi face griji despre asta, spuse ea. Odihneşte-te.

Anakin se putea gândi cu greu la somn. Se gândi la *Copiii Fantomă*, închişi în cuşca lor peste noapte, aşteaptând să fie echipaţi cu transmiţătoare. Se gândi la Pala, care era programată să plece poimâine. Era îngrijorat pentru ei, la fel cum şi mama sa era îngrijorată pentru Matta. Singura diferenţă era că nu putea face nimic pentru a-i ajuta pe Pala sau pe *Copiii Fantomă*. Sau putea? Dacă ar exista vreo cale – ar trebui să încerce.

— Nu sunt atât de obosit, spuse el. Voi rămâne treaz până când va fi reparat droidul.

Se duse la masa de lucru şi aruncă o privire asupra componentelor, scormonind mental printre ele, hotărându-se ce să facă mai întâi. Mama lui nu putea să repare lucrurile la fel de bine ca el.

Shmi Skywalker îi mângâie umărul şi spuse recunoscătoare:

— Mulţumesc. Ori de câte ori facem ceva amabil, asta face ca toate problemele din univers să se micşoreze puţin.

Anakin îşi ridică ochii spre mama sa. Universul era atât de plin de probleme şi toate păreau mult prea mari pentru Anakin. Totuşi, când clipi, când închise ochii, îşi imagină că era în cala unei nave spaţiale, cu Pala şi copiii *Copiilor Fantomă* în jurul lui, şi că auzea sunetul bubuit al motoarelor şi simţea senzaţia familiară a zborului.

Era ca şi cum ar fi fost într-o navetă de curse, zburând prin canioane, acolo unde pereţii de piatră periculoşi se ridicau de fiecare parte. Cu excepţia faptului că în acest vis, ştia că îl aştepta ceva grandios dincolo de linia de sosire. Că exista libertate pentru Pala şi *Copiii Fantomă*. Fu atât de real, pentru o clipă, încât aproape crezu că vede asta, că o simte. Zbura liber cu Pala şi *Copiii Fantomă*. Clipi din ochi, alungând visul şi se întoarse la treabă, potrivind împreună componentele de droid.

— Mamă, întrebă el. Şi dacă vrei să faci ceva bun, dar este greu? Sau dacă vrei să ajuti pe cineva, dar îţi e frică?

Shmi îi zâmbi. Închise panoul de servicii al droidului.

— A ajuta pe alţii nu este întotdeauna uşor, nu-i aşa? Dacă oamenii ne-ar plăti pentru a fi buni, galaxia ar deborda de bunătate. Dar de cele mai multe ori nu există prea multe recompense şi, uneori, chiar ne costă scump să facem lucruri bune.

— Da, spuse Anakin. Şi dacă ar costa atât de mult încât să doară?

— Cred că ar trebui să o facem oricum, spuse Shmi. Fă-o să fie un obicei, precum mâncatul sau respiraţia. Odată ce vei face asta, nici măcar nu vei observa costul.

Când terminară de reparat droidul, Shmi aduse o cină rece pentru Anakin. El mâncă şi bău puţin, apoi se urcă în pat. Mama sa îi sărută fruntea şi îi şopti:

— Culcă-te. Soarele răsare devreme, şi vom avea o noapte lungă mâine. Matta va fi tot bolnavă.

Capitolul 6

În cuşca ei, Prinţesa Arawynne se ghemui lângă cei mici. În vârstă de doar şapte ani, Arawynne nu ştia prea multe despre cum e să fii Prinţesă. Ştia că erau responsabile. Ştia că ele îşi conduceau semenii. Dar unde i-ar putea conduce ea pe acei copii?

Borofir, cel mai mic băiat, avea doar trei ani. Avea părul creţ, negru, şi ochii îi erau de un albastru intens. Pe tot timpul călătoriei lor, îşi supsese degetul şi plânsese după mama lui. Arawynne nu ştia ce să-i spună, în afară de a-i promite că o va revedea în curând. Îl imploră să nu mai plângă şi, în cea mai mare parte a timpului, el nu mai plănsese.

Toţi copiii de aici erau mai tineri decât Arawynne. Conno avea cinci ani; Alamar, cel mai mare după Arawynne, avea doar cinci ani şi jumătate.

Atracţia gravitaţională fusese mică pe vechea lor planetă Datar. Acolo, Arawynne cântărise mult mai puţin decât aici, pe Tatooine. Descoperi că obosea dacă încerca să stea ridicată prea mult timp în cuşca ei. Uneori îi era greu să respire. Nu era de mirare că fiinţele din alte lumi păreau puternice! *Copiii Fantomă* erau foarte fragili prin comparaţie cu ele.

Răpitorii nu le dăduseră *Copiilor Fantomă* prea multă mâncare sau apă.

Trebuiseră să o împartă cât puteau de bine, iar Arawynne nu luase prea mult pentru ea. Stomacul îi mârâi puternic.

— Mami? Tati? plânse Borofir.

Se agită în somn, apoi se ridică în genunchi, privind în jur. Dacă ar fi fost acasă, i-ar fi avut pe mama şi pe tatăl său dormind alături de el în cuib. Ar fi trebuit doar să întindă mâna pentru a-i simţi.

Arawynne îşi dori să aibă o insectă de foc pentru a le da puţină lumină, ca să poată vedea mai bine.

— Sunt aici, şopti Arawynne. Strânse mâna mică a lui Borofir. O să fie bine.

— Vreau să mă duc acasă, o imploră Borofir.

— O să mergem acasă în curând, răspunse Arawynne.

Dar nu avea cum să-şi ţină o astfel de promisiune. Era închisă într-o cuşcă energetică şi habar nu aveau cum să iasă. Mai rău de atât, fusese mutată în cetatea Huttei Gardulla. Gondry încă îi păzea şi dincolo de prag putea să audă, din când în când, alţi gardieni, precum şi sunetele sonore ale uşilor glisante deschise şi închise.

Disperată, se gândi la băieţii care se uitaseră prin găurile de aerisire în cuşca ei, mai devreme, astăzi. Sperase că o vor elibera. O mică parte din ea încă îndrăznea să spere. Îşi dorea să fi fost un Jedi, cu cunoştinţe despre Forţă. Se gândi la băieţi şi încercă să-şi imagineze că le trimitea un mesaj de-a lungul spaţiului.

— Vă rog, îi imploră în tăcere, veniţi să ne eliberaţi.

Dar ştia că nu vor veni. Pentru că băieţii erau ei înşişi sclavi.

Capitolul 7

Kitster avea un secret.

De fapt, Kitster avea o mulţime de secrete şi ştia cum să le păstreze.

Exista un secret pe care nu i-l spusese nimănui – nici măcar celui mai bun prieten al său, Anakin. Şi dacă ar îndrăzni vreodată să i-l spună cuiva, probabil că ar fi fost ucis pentru asta. Kitster ştia cine era propriul său tată. Când fusese copil, îşi amintea că fusese la bordul navei de război a tatălui său. Tatăl său era un fel de pirat, numit Rakir Banai. Unii îl numeau pirat, alţii spuneau că era ceva mai mult, un fel de om al legii care lucra nu pentru vreun guvern, ci pentru a-şi satisface propriul simţ al dreptăţii. Călătorea de-a lungul rutelor comerciale, aici, la marginea neîmblânzită a galaxiei, unde abundau sclavagiştii şi Lorzii mirodeniilor. Le captura navele, elibera sclavii, le fura banii şi le distrugea încărcăturile de mirodenii. Pentru asta, Rakir Banai era vânat. Toţi Lorzii Hutti puseseră recompense pe capul său.

Când Kitster avea patru ani, fusese la bordul unei nave pirat pe care o capturaseră nişte vânătorii de recompense. Kitster şi mama lui au fost separaţi şi vânduţi ca sclavi. Ea îl avertizase:

— Nu spune nimănui cine eşti. Nu le spune niciodată cine este tatăl tău. Şi nu uita niciodată cine eşti – sau cât de mult te iubesc.

Aşadar, la vârsta de patru ani, Kitster fusese prins şi vândut. Habar n-avea cui îi fusese vândută mama sa, dar Kitster îi fusese vândut Huttei Gardulla. Acolo îi cunoscuse pe Anakin şi pe Pala.

Kitster era bun la păstrarea secretelor şi aflase unul bun astăzi. După ce Anakin trebuise să plece la muncă, Kitster, Pala şi Dorn supravegheaseră zona de încărcare a portului spaţial pentru a afla unde vor fi duşi *Copiii Fantomă*.

Pala şi Dorn erau amândoi buni supraveghetori. Madame Vansitt o instruise pe Pala să fie spion şi proprietarul lui Dorn, Huttul Jabba, făcuse la fel cu el. La urma urmelor, Dorn era un

Bothan. Erau cei mai buni spioni din galaxie.

Pala şi Dorn văzuseră ceva interesant: Hutta Gardulla cumpărase *Copiii Fantomă*. Fuseseră duşi cu toţii în cetatea lui Gardulla, chiar în afara oraşului.

Kitster zăcea treaz în pat, cu capul învârtindu-i-se, în timp ce se gândea la informaţii. Nu-şi putea imagina de ce Gardulla, propria sa stăpână, ar vrea astfel de creaturi. *Copiii Fantomă* erau foarte scumpi şi nu aveau deloc abilităţi. Nu erau luptători buni. Nu erau buni ca gardieni sau războinici. Nu erau mai inteligenţi decât alte specii. Atunci, de ce îşi bătuse capul Gardulla să-i captureze? Tot ce aveau era o frumuseţe rară şi specială, diferită de orice altceva mai văzuse Kitster vreodată.

Stătea întins pe pătuţul său în camera sclavilor, gândindu-se la asta, când auzi un zgomot slab, o *bătaie* în perete: *Poc, poc*, pauză. *Poc. Poc. Poc*. Ăsta era semnalul lui Dorn. Băiatul Bothan era în afara camerei lui Kitster. Cum ajunsese în cetatea lui Gardulla? Era periculos. Dacă Dorn ar fi fost prins furtunând pe aici, noaptea, avea să aibă probleme *mari*! Ca orice criminal, Gardulla avea şi ea secrete de ascuns şi comori de păzit. Ceilalţi sclavi sforăiau cu toţii. O duzină de sclavi erau păstraţi în camerele din apropiere. Kitster se temea că s-ar fi putut trezi vreunul dintre ei.

Se strecură spre uşa din faţă şi apăsă butonul DESCHIS. De îndată ce uşa se deschise, Dorn fugi ghemuit, ţinând în mâini un pachet mic. Apăsa pe butonul ÎNCHIS şi uşa se închise cu un pocnet. Se opriră amândoi pentru o clipă, ca să vadă dacă atrăseseră atenţia cuiva.

Dorn se duse la o masă din apropiere şi îşi lăsă pachetul lângă un terminal mic de computer. Era un amestec de fire, ataşate toate la o tastatură mică. Arăta ca genul de lucruri cu care obişnuiau infractorii să spargă încuietori electronice.

— Ce se întâmplă? şopti Kitster.

— M-am gândit la sclavii aceia noi, la *Copiii Fantomă*, şopti Dorn ca răspuns.

Micul spion Bothan îşi ridică sprâncenele lungi într-o parte, apoi le coborî repede. Kitster nu cunoştea limbajul corporal Bothan, dar bănui că spunea: *la fel cum sunt sigur că ai făcut-o şi tu.*

— M-am gândit că poate putem afla pentru ce îi vrea Gardulla.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Kitster.

Dorn îşi duse un deget la gură, avertizându-l pe Kitster să tacă, apoi prinse un clips pe cablul terminalului computerului. Terminalul avea sistemul *casă* în el. Regla temperatura, monitoriza incendiile şi intruşii şi, ocazional, folosea ochiii electronici pentru a scana încăperile, astfel încât să poată trimite droizi de curăţenie atunci când era necesar – sau pur şi simplu pentru a-i căuta pe sclavi.

Acum, Dorn începuse să scrie rapid pe tastatură şi ecranul computerului se estompă. În câteva secunde, lumina reapăru, dar în loc de meniul normal, pe ecran apăru o listă de opţiuni pe care Kitster nu o mai văzuse niciodată.

— Ai intrat în terminalul principal al lui Gardulla! şopti Kitster uimit.

— Totul face parte dintr-un sistem mai mare, spuse Dorn, dezinvolt.

Începu să tasteze foarte repede, iar informaţiile zburau pe ecran. Bothanii aveau ochi rapizi, iar Dorn părea să citească de zece ori mai repede decât Kitster. În câteva momente, Dorn se întoarse spre Kitster şi îi şopti:

— Interesant. Ştiai că Gardulla construieşte o imensă grădină subterană pentru agrement? Va avea iazuri deschise, pâraie şi copaci importaţi.

— Da, toată lumea ştie despre asta, spuse Kitster.

Avea să fie, poate, cea mai extravagantă grădină de pe Tatooine, un loc cu aer umed, bogat, în care se puteau aduna, pentru a petrece, cele mai bogate jigodii de pe planetă. Era genul de loc care îi plăcea unui Hutt.

— Deci, ce are a face asta cu *Copiii Fantomă*?

— Gardulla vrea să-i pună în grădina ei.

— Ca îngrijitori?

Cu greu îşi putea imagina că vor fi muncitori buni. Erau mult prea fragili. Numai dacă atingeai un *Copil Fantomă* şi îl învineţeai.

— Nu, mai degrabă ca ornamente de gazon, spuse Dorn pe un ton supărat.

Kitster scoase un icnet uimit. Nu era o idee atât de ciudată. Proprietarii de sclavi plăteau adesea mai mult pentru sclavii frumoşi – fete destul de tinere care să le servească băuturile, bărbaţi frumoşi pentru a le păzi camerele. Dar răpirea

copiilor pentru a-i folosi ca ornamente de grădină, părea... excesivă, chiar şi pentru planeta asta coruptă.

— Treaba este că, Dorn coborî vocea şi şopti pe un ton periculos, Gardulla va mai pune şi alte creaturi în grădină – animale care i-ar putea vâna pe *Copiii Fantomă*. Nu vor rezista niciun an.

Kitster abia dacă fu şocat de această idee. Rănirea creaturilor neputincioase îi făcea pe Hutti să se simtă puternici. Gardulla mai ucisese sclavi scumpi înainte, deseori doar pentru a le arăta oaspeţilor cât de puternică era. Era un divertisment sălbatic.

— Medicul lui Gardulla este programat să vină dimineaţa, să le implanteze transmiţătoarele. Dacă vrem să-i salvăm pe *Copiii Fantomă*, va trebui să o facem în noaptea asta.

Gura lui Kitster se uscă, iar palmele îi transpirară. Nu se gândise cu adevărat să încerce să-i salveze pe *Copiii Fantomă*. Nu mai încercase niciodată să elibereze un sclav. Ştia ce se va întâmpla dacă va fi prins.

— Vom...

— Sunt în temniţă, în spital, şopti Dorn. Vrei să încerci?

Kitster cunoştea bine temniţele lui Gardulla. Mai petrecuse timp acolo, jos, înainte. Nu puteai pur şi simplu să intri şi să ieşi. Aveau paznici droizi şi Gamorreani, uşi electronice şi uşi cu cheie.

— Nu am reuşi niciodată, spuse Kitster. Suntem doar nişte copii!

— Pala ne-ar putea ajuta, spuse Dorn cu un rânjet strâmb. Şi Anakin.

Pala era bună la computere şi echipamente de spionaj, şi era o mincinoasă excelentă – aproape la fel de bună precum Kitster. Şi Anakin era un vrăjitor cu orice lucru electronic. Da, erau ei copii, dar erau copii *speciali*.

Kitster se gândi fugitiv la Wald şi Amee. S-ar putea să fie dispuşi să ajute, de asemenea. Dar aproape imediat trebui să respingă ideea. Ei ar putea avea curajul pentru acest gen de lucruri, dar nu şi antrenamentul potrivit.

— Ce spui? întrebă Dorn. Te bagi?

— Am putea fi prinşi. S-ar putea să fim ucişi.

— Te provoc, spuse Dorn cu un rânjet.

Şi Kitster... Specialitatea lui Kitster era furişatul. Se furişa

mereu de la muncile sale, apoi se strecura înapoi.

— Te somez să o faci, spuse Dorn.

— Bine, şopti Kitster. Să încercăm.

Capitolul 8

Anakin şi prietenii săi Dorn, Kitster şi Pala zburau cu skimmerele de-a lungul străzilor întunecate din Mos Espa spre palatul Huttei Gardulla.

Un scâncet de eopie răsună din zidurile de piatră ale colibelor sclavilor. În altă parte, Anakin putea auzi un zgomot puternic.

Deşi era târziu, vântul rece de pe faţă îl ajuta să se trezească. Dorn îl trezise dintr-un somn adânc şi îi prezentase planul pentru salvarea *Copiilor Fantomă*.

— Bine, vă voi ajuta, fusese de acord Anakin, deşi ştia că era periculos.

De fapt, doar returna ceva ce fusese furat. Dar chiar ar putea să îi trimită vreodată pe copii înapoi? Erau de pe Datar. Ei nu avea de unde să plătească pentru transportul spre casă. Cum ar putea ajunge vreodată înapoi la părinţii lor?

Dorn şi Kitster îi aduseseră o robă de Jawa făcută din fibre de gresie-roşie ţesută în casă. Anakin simţea mirosul de parazit al celui care o purtase înainte.

Dorn făcuse mai mult decât să-i îmbrace ca pe Jawa. Adusese plasturi de lumină pentru a-i pune deasupra ochilor, astfel încât dacă cineva ar privi sub glugă, ar crede că vedea ochii strălucitori ai unui Jawa. Anakin purta chiar mănuşi, astfel încât mâinile lui arătau ca ale unui Jawa. Era stilul lui Dorn să aibă la îndemână astfel de deghizări.

Kitster avea un plan al temniţei şi ştia ce paznici erau de serviciu. Le spusese prietenilor săi unde să se întâlnească dacă erau probleme.

Adusese chiar şi un blaster ionic Jawa pentru a dezactiva orice gardă droidă. Pala trăgea după ea o sanie repulsorlift, astfel încât să-i poată aduce pe *Copiii Fantomă* înapoi în oraş odată ce îi eliberau.

Curând, se apropiară de cetatea lui Gardulla.

Vârfuri zigurate se ridicau din deşert ca nişte dinţi într-un craniu putrezit, răsturnat. Cetatea se ridica deasupra lor ca un păianjen gigantic.

Cupola centrală uriaşă, neagră, a cetăţii, se putea deschide pentru a primi nave spaţiale. Lui Anakin i se păru că arăta ca spatele unui păianjen. Jos, printre vârfurile zigurate, se aflau turnurile negre din oţel sintetic care aveau amplasamente de arme pe ele. Anakin îşi imagină că arătau precum picioarele unui păianjen.

Dar clădirea era doar o parte a cetăţii. Legenda spunea că fusese construită deasupra unei vechi mine. Tunelurile şi peşterile străbăteau dealurile de dedesubtul monstruoasei cetăţi. Îşi aminti vag că acolo jos era un labirint.

În timp ce se uita la clădirea asemănătoare cu o insectă, simţi disperarea.

Cum îi voi putea elibera vreodată pe *Copiii Fantomă*?

Capitolul 9

În tăcere, Anakin şi prietenii săi se îndreptară pe deasupra prafului întărit spre cetatea lui Gardulla, ascunzându-se în umbre, lângă o grămadă de stânci.

Erau ascunşi de privirile oricui se afla pe zidurile palatului. Luminile roşii aprinse pe cupola cetăţii îi amintiră lui Kitster de nişte ochii însetaţi de sânge – căutând, căutând.

Era bine că luminile arătau ca nişte ochi. Îi aminteau lui Kitster de faptul că pe pereţi erau santinele foarte reale. În interior erau paznici droizi al căror singur scop era să privească peste pereţi şi să emită un fluierat strident dacă se apropia ceva ciudat sau dacă încerca cineva să evadeze.

Ca orice copil care cunoştea bine locul, Kitster avea mai multe modalităţi de a se furişa înăuntru şi afară. De fapt, Kitster ştia probabil mai multe moduri de a face asta decât oricine altcineva. Dar să o facă fără a fi văzut putea fi o problemă. Câteva umbre erau tot ceea ce îi ascundea. Kitster preluă conducerea, lăsându-şi skimmerul să zumzăie deasupra nisipului uscat. În faţă, o prăpastie îngustă despărţea stâncile, acolo unde vântul deşertului erodase un pasaj. Un adult pe un speeder nu ar fi putut să se strecoare, dar era perfect pentru un copil.

— Ţineţi capul plecat, le şopti Kitster prietenilor săi. Aveţi grijă la pietre! Pe ele creşte un muşchi tăios ca o lamă.

Alunecă cu pricepere prin prăpastia îngustă. Florile albe, lungi, ieşeau din crăpăturile de deasupra, făcând un zgomot uşor în timp ce aspirau aerul nopţii, încercând să obţină umezeală.

Kitster lovi pământul pentru a mări viteza. Pereţii de stâncă de pe ambele părţi păreau că zboară pe lângă ei. Ici şi colo, creşteau pe sol tărtăcuţe hubba. Cojile lor faţetate reflectau lumina stelelor. Dădură un colţ. Ceva mare şi întunecat stătea pe potecă. La început crezură că se desprinsese un bolovan, dar chestia respectivă îşi ridică capul urât şi emise un mârâit înverşunat.

— Vierme Cliffborer! le strigă celorlalţi.

Viermii Cliffborer ieşeau pe Tatooine doar noaptea. Ăsta

probabil că se hrănea cu muşchiul tăios sau aspira apa din tărtăcuţele hubba. Cu o muşcătură bună, un vierme de stâncă ar putea suge o tărtăcuţă – sau o persoană – lăsând-o uscată.

Kitster se aplecă spre stânga. Skimmerul se înclină departe de dinţii ascuţiţi ai viermelui – chiar pe lângă peretele de piatră al canionului. Viermele se răsuci spre ei. Kitster lovi puternic cu piciorul şi acceleră.

Rrraarggh! Viermele uriaş se repezi. Kitster se strecură atât de aproape încât putu simţi mirosul respiraţiei sale fierbinţi. Îl plesni peste cap. Viermele Cliffborer mârâi de furie şi se aruncă spre el – prea târziu. Se lovi cu capul în stâncă. Kitster lovi din nou pământul, câştigând viteză, şi aruncă o privire înapoi. Viermele clătina din cap, încercând să-şi recapete simţurile, în timp ce Anakin se strecura prin pasajul îngust. Kitster nu mai urmări ce se întâmpla în spate. Trebuia să privească în faţă. Acolo unde era un vierme, ar fi putut fi mai mulţi. Străbătu strâmtorile până când, în cele din urmă, ieşiră într-o vale mică.

— Aplecaţi-vă spre stânga, le şopti celorlalţi. Să rămânem în umbră. Suntem chiar sub zidurile cetăţii.

Nu fusese nevoie să le-o spună. Deasupra lor se contura cetatea, ca un monolit negru în noapte. Luminile roşii de la ferestrele de deasupra capetelor lor străluceau ameninţătoare. Se auzea o muzică îndepărtată, cu coarne Kloo care boceau ca nişte ţipete umane. Acum îşi încetiniră skimmerele, târându-se, până când întâlniră zidul palatului Gardullei. Coborâră de pe skimmere.

Erau chiar sub o deschidere. La vreo douăzeci de metri deasupra, era o gură de aerisire care lăsa aerul fierbinte să scape din castel. Kitster coborâse mai devreme prin aerisire. Deasupra erau nişte bare de fier, menite să-i ţină pe oameni afară, dar cu mult timp în urmă scosese una dintre bare, făcând o gaură suficient de mare pentru a putea trece. Lăsase un cârlig prins între două bare de fier. Spera că nu găsise nimeni cârligul şi că nu aflase despre evadarea sa. Întinse mâna şi pipăi de-a lungul peretelui. Coarda de fibră a cârligului de luptă îi întinse mâna.

— Aici, şopti el.

Găsi mulineta pe pământ şi şi-o agăţă la centură. Tocmai atunci, auzi un vâjâit electronic deasupra, pe perete. Se lipi de

perete în timp ce un droid de pază se opri deasupra lor. Auzi sunetul hidraulic în timp ce îşi întorcea capul mecanic, privind peste zid. Îşi ţinu respiraţia, îngrozit de faptul că droidul îi va vedea. După o lungă perioadă de timp, motoarele sale zbârnâiră, iar droidul îşi continuă rondul.

Kitster apăsă un buton de pe rolă. Mulineta îl ridică repede pe perete. Se apropie de vârf şi se strecură în aerisire. Aerul care trecea prin ea era doar puţin cald. Cetatea se răcise timp de ore întregi. Se eliberă de rolă şi lăsă mulineta pe fir în jos până când o putură apuca prietenii săi. În curând, se strecurară cu toţii printre gratii şi pătrunseră în aerisire. Kitster îi conduse în timp ce se târau prin pasajul rotund. Se târâră încontinuu, trecând pe lângă bucătării şi spălătorii, trecând prin dormitoarele lacheilor lui Gardulla. Alunecă pe un orificiu lateral spre camera piscinelor. Aici erau câteva piscine mari, unele având cascade şi fântâni. Uneori, chiar şi Gardulla înota într-unul dintre bazine. Alteori umplea o piscină cu peşti carnivori şi îi punea pe paznici să arunce înăuntru pe oricine o nemulţumise.

Kitster rămase liniştit o clipă înainte să intre în cameră. Se îndoia că va fi cineva acolo la ora asta din noapte, dar nu voia să rişte. Un grătar era potrivit peste aerisire. Nu putea să vadă dincolo de el. Baghetele luminoase din apropierea tavanului emanau o lumină foarte slabă. Fiecare sunet răsuna prin cameră.

Cascadele cădeau încet.

Kitster auzi scârţâitul picioarelor unei insecte mari. Îşi dădu seama că, dacă insecta timidă căuta de mâncare, camera avea să fie goală.

Aerul mirosea puternic a apă. Aşteptă să-l ajungă şi ceilalţi.

— Dacă ne despărţim, ne întâlnim aici, şopti el.

Spera că vor putea să-şi găsească drumul înapoi dacă se despărţeau. Trecuse mult timp de când Anakin sau Pala nu mai umblaseră prin cetate. Coridoarele de aici de jos, de la nivelul şapte, erau un labirint. Când dealul acesta fusese o mină, minerii săpaseră în orice direcţie doriseră. Erau pasaje laterale care nu duceau nicăieri, camere goale, întoarceri şi fundături.

Gardulla îi păstra aici pe sclavii cei noi doar pentru că era un loc atât de confuz, încât era foarte greu să scapi. Kitster deschise în linişte grătarul şi sări la pământ. Se îndepărtă pentru

a face loc următoarei persoane, apoi se ghemui. Anakin sări în urma lui, apoi Pala şi Dorn.

Deasupra capului, baghetele luminoase de lângă tavanul înalt arătau ca nişte aşchii de stele. Plantele din ghivecele de lângă bazine formau un ecran între copii şi apă. În unele locuri, fuseseră aşezaţi bolovani uriaşi pentru decor. Kitster se strecură pe lângă o piscină, îndreptându-se în linişte spre uşa principală.

— Hmmmm? se auzi un glas profund din apa din apropiere.

Ceva uriaş se agită în piscină, aruncând stropi în jur.

Acolo, plutind pe spate, se afla Hutta Gardulla!

— Cine e acolo? întrebă ea absentă în Huttă.

Hutta se unduia în apa puţin adâncă precum o mică balenă. Capul ei enorm era sprijinit pe o piatră, cu ochii închişi. Era pe jumătate adormită. În spatele lui Kitster, Anakin şi ceilalţi se opriră. Picioarele cuiva loviră puternic pavimentul.

— Ăă, sunt eu, O Mare Stăpână, spuse Kitster, vorbind în limba maternă a Huttei şi deghizându-şi vocea, fără să dea vreun nume.

Gardulla avea atât de mulţi servitori încât nu le ştia numele tuturor.

— Ahhhhhh, gemu ea de plăcere. Ia-mi peria de pe spate. Mă mănâncă.

— Da, O Cel mai Înţeleaptă dintre Înţelepţi, spuse Kitster.

Privi în jur, în întuneric, după perie şi văzu una uriaşă la marginea piscinei. Avea un mâner la fel de înalt ca un Wookiee şi părul îi era la fel de dur ca oţelul. Luă obiectul greu şi se întrebă ce să facă cu el. Kitster nu voia să fie văzut. Era deghizat în Jawa, iar Gardulla nu-i lăsa niciodată pe Jawa în cetate. Se temea că ar putea fura ceva. Dar chiar când Kitster stătea acolo panicat, Gardulla începu să sforăie. Kitster lăsă peria jos şi încercă să se strecoare de acolo.

Chiar propriul sforăit al Gardullei o trezi.

— Ce? Ce? se scutură ea. Unde este peria aia?

— Vine, spuse Kitster.

Ochii Gardullei începură imediat să se închidă. Kitster trase peria spre ea. O ridică şi începu să frece spatele Gardullei. Hutta gemu de plăcere şi închise ochii. Kitster se uită peste umăr la prietenii săi care încă se ascundeau în spatele plantelor. Îşi îndreptă bărbia spre uşă şi ei începură să se strecoare.

— Aaaah, ce bine e, şopti Gardulla.

Kitster încercă să-şi facă treaba, dar în câteva clipe braţele lui începură să obosească. Asta era o muncă grea. Pavajul de sub picioarele lui era ud şi alunecos. Un recipient uriaş cu lichid de curăţat se afla lângă picioarele sale şi o parte din el se revărsase pe paviment. Kitster se temea că o să cadă în el.

Trebuia să plece de acolo!

Capitolul 10

Inima lui Anakin bătea rapid în timp ce se strecura din camera piscinelor în tunelul principal de acces. Îl urmau Dorn şi Pala. Se opri în hol. Nu ştia drumul spre ţarcurile sclavilor. Indicaţiile lui Kitster nu îl ajutau prea mult. Coridorul principal de aici era pur şi simplu un perete de piatră aspru, vopsit în alb. Pretutindeni se vedeau pasaje, adesea cu uşi mari de securitate prinse grosolan peste deschideri. Totuşi, i se păreau familiare. Anakin îşi aminti ceva despre acest loc, din copilaria lui.

Gardulla era comerciant. Nu creştea sclavi şi nici nu-i antrena. Avea sute de sclavi în anturaj, dar cumpăra şi vindea alte mii, cât de repede putea. Majoritatea sclavilor ei mergeau spre companiile miniere din lumi dure. Companiile îi cumpărau la grămadă.

— Avem nevoie de două mii de muncitori pentru luna de pe Gedi 4, putea spune o comandă.

Gardulla acoperea comanda în orice fel putea. Deci, temniţele ei puteau fi umplute cu mii de sclavi într-o zi, şi să se golească în următoarea.

În seara asta aveau noroc. Kitster le spusese că un transport de Whiphidi tocmai ce sosise de pe Toola. Creaturile jalnice încă erau pe jumătate sălbăticite.

Erau la fel de răi ca... ei bine, nu prea era ceva care să fie la fel de rău, sau mai rău. Cei mai mulţi paznici ar fi jos, la celulele de maximă siguranţă. Anakin spera că el şi prietenii săi vor putea să se ducă pe jos la infirmerie şi să-i elibereze pe *Copiii Fantomă*. Dar se părea că treaba nu stătea aşa.

— Ce mai e acum? şopti Pala.

— Aşteptaţi aici, răspunse Dorn. Bothanul arătă în stânga, pe hol. Voi cerceta înainte.

Dorn îi întinse lui Anakin blasterul ionic Jawa şi se îndreptă în vârful picioarelor spre o uşă îndepărtată. Ajunse la ea şi apăsă cu degetul pe întrerupător. Era blocată. Scoase nişte fire şi tastatura, prinse firele de comutator, şi introduse nişte numere. Uşa se deschise. Le aruncă un rânjet înapoi lui Anakin şi Pala.

Anakin îşi strânse mâna pe blasterul ionic. Palmele îi

transpirau.

Capitolul 11

Dorn se pierduse.

Se strecurase pe coridoare, crezând că va ajunge la ţarcurile sclavilor, şi reuşise să deschidă o serie de încuietori. Deodată, deschise o uşă şi găsi rând după rând de cuşti. Dar nu erau pline cu sclavii pe care îi căuta.

Erau pline cu gandaci gigantici. Enormi. Mulţi. Erau păianjeni fantome otrăvitori de pe Kubindi, mai mari decât unele case pe care le văzuse. Mai erau viermi effrikim uriaşi, cu două capete – gustarea preferată a Huttei – lungi de trei metri. Mai erau gândaci mora cu coarne uriaşe pe nas, care loveau în cuşti.

Evident, astea nu erau insecte normale. Gardulla avea un bucătar gourmet din Kubindi, unul specializat în gătitul insectelor. Dar, desigur, un astfel de bucătar nu putea avea orice insecte. Acestea fuseseră crescute pentru mărime şi gust, şi probabil că fuseseră hrănite cu produse chimice pentru a provoca mutaţii, ca să ajuncă să aibă forme gigantice. După aceea, probabil că fuseseră injectaţi cu hormoni de creştere.

Mirosul de gândaci extratereştri făcu să-i tresară nasul lui Dorn. Insectele începură să şuiere şi să clămpăne din maxilare. Gândacii scoteau un zgomot din coarne care suna precum cuvântul: *Fug*. *Fug*.

Voiau ca el să plece. Dorn nu avu nicio idee mai bună.

Capitolul 12

În cele din urmă, respiraţia Huttei se relaxă şi păru adormită. Kitster îndepărtă imensa perie de curăţat. O puse jos şi se întoarse pentru a pleca de acolo.

— Hmmm, mi-a plăcut, spuse Gardulla. Dar acum mi-e foame. Vreau ceva de mâncare. Tu ce zici?

Vrea să iau cina cu ea? gândi Kitster. Nu avea niciun sens. Un Hutt nu ar invita niciodată un sclav la masă. Pe pe de altă parte, se ştia că Gardulla mai mănânca din când în când câte un sclav. *La naiba!* gândi Kitster. Înainte ca pericolul să se înregistreze pe deplin în mintea lui, se auziră ceva stropi şi apăru unul dintre braţele puternice ale Gardullei. Hutta îl apucă de gleznă.

— Au! strigă Kitster în timp ce Gardulla îl trase spre piscină.

Avea de gând să-l mănânce! Kitster căzu dur pe paviment. Gardulla îl trase spre gura ei. Căută ceva de care să se ţină. Singurele lucruri la îndemână erau peria uriaşă şi lichidul pentru curăţat. Apucă recipientul cu lichid şi aruncă o privire înapoi. Gura imensă a Gardullei se deschise pentru a-l primi.

Kitster aruncă săpunul pe gâtul Gardullei. Puternica Huttă urlă de indignare.

— Ahhh! Ajutor! M-a otrăvit!

Gardulla dădu drumul gleznei lui Kitster şi începu să-i strângă gâtul. Hutta începu să scuipe săpun, limba ei enormă rostogolindu-se comic. Kitster se ridică în picioare. Fugi să-şi salveze viaţa, în timp ce Gardulla urla de furie:

— Paznici, ajutor! Am săpun în gură!

Vocea ei puternică răsună din tavan şi păru să umple întreaga cetate. De pe holul din afara camerei piscinelor, Kitster îi auzi pe prietenii lui ţipând alarmaţi!

Între timp, pe unul dintre coridoare, Anakin îi aruncă o privire lui Pala.

Cozile ei cefalice, ascunse sub mantia de Jawa, zvâcneau nervos. Mişcarea făcea să pară că avea nişte animale mici care

urcau pe spatele ei. Aşteptau de mult timp. Dorn plecase de mult timp, iar Anakin începea să creadă că nu se va mai întoarce. Singurul lucru care veni pe coridorul principal fu un şoarece droid. Se opri în apropiere şi începu să-şi folosească braţele minuscule pentru a ridica scrupulos nişte resturi.

— Uau, şopti Pala, dând din cap spre şoarecele droid, Gardulla chiar păstrează temniţa curată. Este un merit pentru specia ei slinoasă.

Anakin rânji.

Deodată se auzi un sunet de apă agitată din camera piscinelor. Îl auziră pe Kitster ţipând. Gardulla începu să urle. O uşă se deschise în dreapta lui Anakin. Un gardian Gamorrean năvăli în hol, cu bastonul neutralizator scos. Şoarecele droid scârţâi şi dispăru, trecând pe lângă picioarele lui Anakin.

Anakin îşi ridică blasterul ionic. Masculii Gamorreani aveau un creier foarte mic. Acesta văzu blasterul şi se chirci îngrozit, neştiind că un blaster ionic era bun doar pentru electronică. Nu îi vătăma pe Gamorreani. Aşa că, Anakin nu apăsă pe trăgaci. Se întoarse şi fugi după Pala.

Trecură pe lângă uşa pe care o deschise Dorn, apoi fugiră pe după un colţ. Gamorreanul îi urmări, cu armura zăngănind. Părea a fi un tanc care circula pe hol. Paznicul alerga prea repede. Anakin nu putea să rămână departe de el. Aşa că se ascunse după un colţ. Când paznicul veni după el, Anakin scoase piciorul în afară.

Gamorreanul se împiedică şi ateriză cu o bubuitură, ca şi cum o încărcătură de gunoi ar fi căzut de pe un elevator. Anakin fugi după Pala. Paznicul se ridică şi începu să-i fugărească din nou.

În spatele lor, Kitster ieşi din sala piscinelor, cu inima bătându-i puternic. Auzi un gardian Gamorrean care se grăbea pe holul din stânga lui, alergând după Anakin şi Pala. Dar zgomotul era îndepărtat. Răsuna prin piatra de pe coridoare, iar Kitster nu-şi putu da seama ce cale să aleagă. Alergă puţin, trecând pe coridoarele pe care le ştia bine. Dar când găsi gol coridorul lung spre camerele sclavilor, îşi dădu seama că Anakin şi Pala o luaseră pe drumul greşit.

Prietenii lui se pierduseră.

Undeva în fortăreaţă, auzi un gândac mora uriaş suflând

prin cornul de pe nas: *Fug! Fug!*

Cântări repede situaţia.

Multe dintre uşile labirintului erau încuiate. Având în vedere direcţia pe care alergase, şi uşile pe care Kitster le văzuse deschise, se părea că Anakin virase la stânga pe coridorul sclavilor când ar fi trebuit să o ia la dreapta.

— O, nu, îşi şopti Kitster. Se îndreaptă spre camera de control de securitate!

Capitolul 13

Dorn era pe punctul de a părăsi camera insectelor când auzi un strigăt. Gardulla îşi chema garda.

Ştii, gândi Dorn, *marea problemă cu gândacii mutanţi uriaşi este că sunt mult mai deştepţi decât cred majoritatea fiinţelor. Adică, probabil că ştiu că Gardulla intenţionează să îi mănânce şi pariez că sunt supăraţi din cauza asta.*

— Hei, băieţi, se oferi Dorn, dacă v-aş lăsa să ieşiţi, promiteţi să distrugeţi cum trebuie locul ăsta?

Niciunul dintre gândaci nu răspunse. Sperase la un fel de răspuns nonverbal – o întoarcere a antenei, un semn din cap. Dorn era bun la cititul indiciilor nonverbale. Problema cu gândacii era că nu era sigur dacă îi auziseră măcar oferta.

Unde sunt urechile unui păianjen fantomă? se întrebă el.

Dorn auzi un Gamorrean pe coridorul principal. Găsi panoul de comandă pentru cuşti. Apăsă butoanele şi deschise uşile. Un gândac uriaş sări din cuşcă şi se repezi în coridorul principal, cu cornul de pe nas bâzâind: *Fug! Fug!* Se izbi de peretele coridorului şi părea că era gata să stea acolo şi să-l lovească un timp. Apoi văzu Gamorreanul care se grăbea spre el. Gândacul se roti spre stânga, îşi coborî cornul nasului şi îl atacă pe Gamorrean. Paznicul ţipă. Se întoarse şi fugi, icnind la fiecare respiraţie. Dorn sări în hol chiar la timp pentru a-l vedea pe gândacul uriaş lovind paznicul din spate. Gamorreanul alunecă pe burtă şi lovi zidul cu capul, făcând să-i alunece casca de fier peste ochi. Gândacul uriaş fugi după un colţ, în căutarea unei alte victime.

— Şi eu care credeam că palatul lui Jabba are probleme cu gândacii! îşi şopti Dorn în barbă.

Paznicul Gamorrean se ridică în genunchi şi încercă să-şi scoată casca de pe cap. Dorn se întoarse şi fugi.

Anakin gâfâia. Ştia că luase o curbă greşită pe undeva, dar pe ici *i se păruse* corect. Ajunse la un T pe hol, apoi se întoarse pentru a vedea mai mulţi droizi venind spre el, abia ieşiţi dintr-o baie de ulei.

— Ah! se plânse un droid de protocol când îl văzu. Jawa cu blastere ionice!

Droidul îşi ridică mâinile peste cap şi începu să sară primprejur îngrozit.

Anakin rămase pe loc, neştiind ce să facă. Dacă îi neutraliza, ar fi fost crud. Dacă nu îi neutraliza, droizii ar putea chema nişte paznici.

— Te rog, nu mă împuşca, îl imploră droidul de protocol. Circuitele giroscopul meu vor fi dezechilibrate zile în şir! Uite, ia-mi locomotorul – îţi dau tot ce vrei.

Droidul începu să-şi deschidă panoul de acces.

— *Utini!*[6] strigă Pala către Anakin în Jawa.

Îl trase pe Anakin şi fugiră pe jumătatea stângă a T-ului. Droizii începură cu toţii să strige:

— Ajutor! Ajutor! Jawa!

Treaba nu merge aşa cum am crezut, îşi dădu seama Anakin cu groază.

Ajunseră la o uşă marcată cu SECURITATE şi lovi un buton. Uşa alunecă şi aruncă o scurtă privire înăuntru. Un bărbat cu cicatrici oribile, într-o uniformă gri închis, stătea la un birou. Studia câteva ecrane de monitor de pe perete. Unul dintre ele îl arăta pe Dorn într-o cameră, eliberând sute de gândaci uriaşi din cuşti.

— Jawa, murmură omul îngrijorat. Şobolani hoţi.

Întinse mâna spre un buton roşu marcat ALARMĂ. Anakin îşi ridică blasterul ionic şi trase. Cercurile albastre de gaz ionizat ţâşniră din blaster şi loviră panoul de control. Din panou izbucniră scântei. Monitoarele pe pe perete explodară. Paznicul se feri pentru a evita sticla care zbura şi îl văzu pe Anakin.

— Jawa mic şi împuţit! ţipă el furios.

Scoase un blaster greu din toc. Pala făcu singurul lucru pe care o persoană rezonabilă îl putea face într-o astfel de situaţie. Apăsa pe butonul de închidere de pe uşă. Uşa se închise chiar când paznicul apăsă pe trăgaci.

Anakin auzi zgomotul făcut de salva de blaster care ricoşa prin cameră. Apoi se auzi un zgomot surd, în timp ce agentul de pază cădea pe podea.

— O, nu, exclamă Anakin îngrozit. Sper că nu a murit!

— Poate că ar fi mai bine să sperăm că *este* mort, îl

---

[6] Utini – să mergem.

corectă Pala. Îl apucă de braţ. Haide, cred că trebuie să o luăm pe aici!

Anakin, Pala, Dorn şi Kitster ajunseră la uşa infirmeriei sclavilor în acelaşi timp. Departe, în cetate, Anakin îi auzea pe Gamorreani urlând. Cineva descoperise gandacii uriaşi. Asta îi va ţine ocupaţi!

Dorn îşi scoase dispozitivul de deblocare electronică şi deschise rapid uşa infirmieriei. Infirmeria era întunecată. Rezervoarele bacta, iluminate de jos şi umplute cu apă, clipoceau într-un colţ. Paturile umpleau mijlocul camerei. Într-un colţ se afla cuşca energetică, cu *Copiii Fantomă* înăuntru. Cuşca arăta ca o simplă platformă neagră, dar era înconjurată de o strălucire albastră. *Copiii Fantomă* erau cu toţii acolo, părând adormiţi. În faţa cuştii stătea un paznic – un ciclop uriaş de pe planeta Byss. Îi cercetă cu ochiul său uriaş şi mârâi în cea mai bună aproximare a limbii Hutte de care era capabil:

— Hei, ce caută Jawa aici?

Inima lui Anakin îngheţă. Nu ştia prea multe despre uriaşii de pe Byss, dar auzise că erau practic imposibil de ucis şi incredibil de proşti. Anakin se îndreptă cu paşi mari spre partea din faţă a uşii pentru a-l distrage pe uriaş, în timp ce Dorn îşi desprindea dispozitivul de pe circuite.

— Du-te. Noi păzim prizonieri, răspunse Anakin cu voce înaltă, de parcă ar fi fost un Jawa care putea vorbi cumva în limba Huttă.

Ciclopul deschise larg ochiul, încântat.

— Serios?

Anakin putea să-şi dea seama că nimeni nu se deranjase vreodată, înainte, să îl scutească de serviciul de pază. Lumea îi trata întotdeauna pe uriaşii proşti de pe Byss ca şi cum ar fi fost... ei bine, uriaşi proşti de pe Byss.

— Mergi, acum. Păzim, repetă Anakin.

Ciclopul uriaş ieşi pe uşă, spre uşurarea tuturor. Anakin se repezi la cuşcă. Mecanismul de blocare de pe ea arăta foarte sofisticat. În timp ce îngenunchea să-l studieze, unul dintre *Copiii Fantomă* se agită în somn – fata cu care vorbise mai devreme, în acea zi. Se uită la Anakin şi se trezi instantaneu. Se desprinse cu grijă de copilul pe care îi ţinuse în braţe. Încercă să se ridice, dar era învineţită rău şi icni de durere. În timp ce se

ridica în picioare, copiii începură să se agite.

— Treziţi-vă, le spuse ea. Plecăm de aici!

Anakin îi privi pe fragilii *Copii Fantomă* cu o îngrijorare crescândă. Avuseseră o călătorie dură până aici şi erau cu toţii foarte contuzionaţi şi răniţi. Îşi închipuise că vor putea fugi cu el, dar acum nu mai era atât de sigur.

Auzi sunetul unor picioare cu cizme care alergau pe un coridor lateral, pe hol. Nişte Nikto strigau în limba lor grosolană, ascultând un comunicator.

Kitster şi prietenii săi închiseră uşa. Îngenuncheară toţi în linişte, în timp ce gărzile Nikto treceau pe lângă ei. Anakin putu auzi o parte din conversaţia gărzilor Nikto, prin comunicator, în timp ce alergau.

— Un gândac mora o urmăreşte pe Stăpâna Gardulla prin piscină, îi avertiză cineva. Dar aveţi grijă la coridorul sudic. Păianjenii fantomă înşiră pânze peste tot!

Anakin tremura. Sperase să se strecoare prin complex în linişte şi să-i salveze pe *Copiii Fantomă* fără să afle cineva. Acum, întreaga cetate era agitată.

— O, nu, spuse Dorn îngenunchind lângă uşă. Ne-am închis înăuntru! Şi nu pot să ajung la firele electronice de aici!

— Hei, scoate-mă din cuşca asta, spuse Arawynne. Ştiu cum să ieşim din cameră!

Dorn alergă cu dispozitivul de deblocare, îl conectă de încuietoarea electronică a cuştii şi începu să lucreze. Era un proces lung. Încuietoarea cuştii energetice era greu de deschis. Sudoarea îi sclipea pe frunte.

— Cum putem ieşi de aici? o întrebă Anakin pe Arawynne.

— Aruncaţi uşa în aer! spuse Arawynne.

Asta părea periculos. Se putea ca cineva să fie rănit. În plus, era un mod sigur de a atrage atenţia nedorită.

— Să o aruncăm în aer cu ce? întrebă Pala.

— Uită-te pe masă. E o cutie cu transmiţătoare, spuse Arawynne.

Arătă spre o cutie mică de pe masă. Erau aceleaşi transmiţătoare pe care medicul Gardullei le-ar fi implantat în Arawynne şi în ceilalţi.

— Putem să le folosim pentru a arunca uşa în aer.

Anakin fugi spre cutie. Transmiţătoarele erau mici, cam

cât o unghie. Exteriorul negru era din axidită[7] şi pe el era pictat un set de numere. O componentă albă a transmiţătorului adăpostea circuitele. Anakin se pricepea bine la electronică.

Piesa albă trebuia să aibă un receptor mic în ea. Astfel, când Gardulla trimitea semnalul către transmiţător spunându-i să explodeze, acesta exploda. În cutie erau zeci de bucăţi. Lângă ele se afla şi un emiţător care avea pe el codurile numerice.

Mamăăă, gândi Anakin. *Chiar mi-aş dori să pot pune un transmiţător din ăsta în Gardulla! Dacă aş face-o, de acum înainte ar trata mai bine pe toată lumea!*

Ridică un transmiţător, îi memoră numărul şi îl duse la uşă. Prinse capsula între uşă şi perete, sus, lângă încuietoarea electronică. Chiar atunci, Dorn opri cuşca energetică. Sclipirea albastră a câmpului de energie dispăru. Arawynne şi *Copiii Fantomă* erau liberi. Acum, trebuiau să-i ia de acolo în siguranţă.

— Toată lumea să se ferească! spuse Anakin.

Luă micul emiţător şi tastă numerele de cod. Se asigură că toată lumea era bine ascunsă în spatele pereţilor şi a meselor de operaţie, apoi apăsă butonul TRIMITE. Transmiţătorul vui. Flacările umplură pasajul şi uşa se transformă în praf. Fumul umplu camera. Anakin ridică capul deasupra mesei de operaţie. Se uită cu ochii larg deschişi, privind spre gaura căscată. Acum ştia cum ar arăta dacă transmiţătorul din propriul său corp ar fi explodat vreodată.

— Repede! strigă Kitster. Trebuie să plecăm de aici înainte să vină gardienii.

— Pe unde? întrebă Dorn.

— *Copiii Fantomă* nu vor putea fugi prea departe sau prea repede, îi avertiză Anakin.

— Trebuie să mă gândesc. Kitster îşi prinse capul în mâini, îngrozit. Indiferent pe unde o luăm, camerele de securitate ne vor găsi imediat!

— Nu, nu ne vor găsi, promise Anakin. Am distrus sistemul cu blasterul ionic.

— Grozav! Atunci am o idee, spuse Kitster. Să mergem!

Începu să-i conducă pe *Copiii Fantomă* afară din cameră cât de repede puteau.

---

[7] Axidită – material folosit împreună cu termitul pentru confecţionarea carcaselor de grenade termice.

Anakin apucă cutia de transmiţătoare şi emiţătorul, punându-le în buzunar. S-ar putea să-i fie de folos mai târziu.

Kitster îi conduse rapid pe *Copii* la un lift din apropiere. Când uşa se închise, auziră sunetul picioarelor în cizme care se repezeau pe hol, spre infirmerie.

O alarmă de fum începu să urle. *Biiip. Biiip. Biiip*.

După ce se închise uşa liftului, rămase o clipă pe gânduri.

Cu toţi gardienii care coborau la subnivelul şase, cel mai bun lucru era să urce cu liftul, departe de pericol. Dar asta i-ar lăsa blocaţi sus, în cetate.

Chiar şi o alergare scurtă îi lăsase pe *Copiii Fantomă* fără suflare. Ei erau dintr-o lume în care gravitaţia era mult mai mică decât aici. Nu ar fi putut alerga niciodată până la ieşire. Nu ar putea niciodată să călătorească până în oraş.

Kitster se îndoia că el şi prietenii săi i-ar putea duce pe toţi. În plus, numai dacă atingeai unul dintre *Copiii Fantomă* le lăsai vânătăi.

Ridică ochii, atrăgând privirea lui Pala.

— Încotro? întrebă ea.

Dar el nu se putea gândi la niciun plan, nu unul care să fie uşor.

— Poate că putem zbura de aici, spuse el.

Apăsă pe un buton al liftului, ridicându-l şase etaje.

— Eşti nebun, obiectă Pala. Nu vom putea zbura!

— Trebuie să găsim o modalitate de a-i duce pe *Copiii Fantomă* în siguranţă, obiectă Kitster. Anakin ar putea zbura. Este un pilot bun.

Ascensorul se opri şi uşa se deschise în hangar. Erau chiar sub cupola uriaşă a cetăţii. Erau aici zeci de nave: cargoboturi Corelliene, crucişătoare uşoare, chiar şi câteva Z-95 *Vânători de Capete*. Droizii de întreţinere funcţionau cu un singur gând, alimentând şi curăţând navele. Acoperişul cupolă, care se putea deschide pentru a permite navelor să intre şi să iasă, era închis pe timp de noapte.

Anakin se uită la cupolă şi la navele care stăteau liniştite.

— Nu va merge, spuse el. Ar trebui să deschidem cupola pentru a putea zbura. Şi imediat ce am făcut-o, tunarii lui Gardulla ne-ar doborî. Va trebui să ne strecurăm afară. Va trebui să găsim altă cale.

Kitster se uită la Arawynne. Unul dintre *Copii*, un băieţel, plângea în hohote.

— Cât de departe crezi că puteţi fugi? îl întrebă Kitster.

Era un drum lung de aici până la gura de aerisire, unde îşi lăsaseră skimerele.

— Nu prea departe, răspunse Arawynne.

Pala oferi singurul răspuns sensibil la problemă.

— Va trebui să-i ascundem deocamdată şi să revenim mai târziu. Dar unde?

Kitster se gândi rapid. Existau zeci de locuri – una dintre navele din apropiere sau una dintre camerele de depozitare. Dar acele zone ar fi fost cercetate primele şi cel mai amănunţit. În plus, nu se ştia cât de curând se puteau întoarce să-i ia.

— Am o idee. Veniţi cu mine! răspunse Kitster.

Îi conduse de-a lungul punţii de zbor şi printr-un hol de dincolo de ea. Se gândi că, având în vedere gândacii de jos, Jawa şi exploziile, toată lumea din cetate îi va căuta jos. Exista un loc pe care nu l-ar fi suspectat nimeni. Îi conduse pe toţi către o uşă uriaşă de fier care nu fusese folosită aproape niciodată şi apăsă un buton. Uşa se deschise şi, odată cu ea, veni mirosul de aer proaspăt, de copaci, apă, muşchi şi roci. Domul de deasupra era din oţel transparent care lasa să intre lumina stelelor. În lumina lor, Kitster putu vedea trunchiurile răsucite ale copacilor. Moliile uriaşe luminoase dansau prin aer deasupra unor liane înflorite. Ventilatoarele agitau aerul şi în depărtare se auzea sunetul unei ape curgătoare.

— Bine aţi venit în grădina de agrement a Gardullei, anunţă Kitster.

— Dar nu ai spus că are aici animale care mănâncă fiinţe... sau *Copii Fantomă*, obiectă Pala.

— Nu încă, spuse Kitster. Nu pentru câteva luni de zile. Pădurarii Gardullei nu au terminat. Au lucrat tot sezonul, plantând copaci şi flori, iar acum aproape că au terminat. Sunt Ho'Dini.

Ho'Dinii erau un popor liniştit de pe planeta Moltok. Chiar nume lor, Ho'Din, însemna *flori care merg*. Erau înalţi şi slabi, cu solzi roşii şi violeţi superbi care atârnau de capetele lor precum părul. Ho'Dinii iubeau natura.

Kitster ar fi fost dispus să-şi parieze propria viaţă că Ho'Dinii i-ar ajuta pe *Copiii Fantomă* să se ascundă. De fapt,

paria chiar viaţa *Copiilor Fantomă*.

Ceva palid, ca un păianjen urât, se târî spre ei prin uşă.

— Spui că nu sunt animale? întrebă Dorn. Eu nu aş intra cu ăsta acolo.

— Nu este un animal, îl corectă Arawynne. Prinţesa *Fantomă* îngenunche şi ridică gângania. Se numeşte *păianjen alb noduros*, dar nu este chiar un păianjen. Este mai mult ca o sămânţă – o sămânţă care merge. Se smulge dintr-un arbust noduros. Apoi caută un loc unde să se planteze singură.

— Nu putem să-i lăsăm aici, spuse Pala. Este înfricoşător.

— Dacă sunt arbuşti noduroşi, spuse Arawynne, atunci ne vom simţi ca acasă. Vor fi locuri bune de ascuns, printre rădăcini.

— Mă voi întoarce după voi, le promis Kitster lui Arawynne şi copiilor. Vă voi aduce de mâncare. Şi când se va termina agitaţia, mă voi gândi cum să vă trimit acasă.

— Cu toţii o vom face, promise Anakin.

Arawynne se uită fix la salvatorii săi pentru o vreme şi se înecă într-un suspin.

— Mulţumesc, spuse ea cu o voce răguşită. Mulţumesc.

Adună copiii şi îi conduse în grădina de agrement a Gardullei.

Capitolul 14

Kitster îşi conduse prietenii prin cetate. Urcară prin mai multe guri de aerisire şi conducte, prin tuneluri abandonate despre care mai ştia puţină lume. Numai cunoştinţele lui Kitster despre cetate îi salvară. Anakin trebui să folosească o dată un transmiţător pentru a distruge un droid de pază, doar pentru a crea o diversiune suficientă pentru ca el şi prietenii săi să poată ieşi dintr-un blocaj. Se părea că toată lumea din cetatea Gardullei era trează, căutând *Copiii Fantomă*. Anakin şi prietenii săi alergară în permanenţă, ascunzându-se la sunetele gărzilor care se apropiau.

Kitster se furişă înapoi spre camera sa, urându-le noroc prietenilor săi.

Anakin se temea că va veni cineva din urma lor, aşa că, din când în când, ascundea micile emiţătoare în urma sa – încastrându-le în crăpăturile din stâncă, aruncându-le pe podea, de unde şoarecii droizi le puteau ridica sau aruncându-le în puţurile de aerisire.

Cu o oră înaintea zorilor, se strecurau printr-un puţ vechi de mină spre camera cu piscina Gardullei, când Anakin auzit sunetul cel mai de temut. Într-un tunel lung din spatele lui, auzi motoarele repulsoare ale unui droid căutător – o minge plutitoare, făcută special pentru a vâna sclavii fugari.

Droidul avea o mulţime de senzori scumpi în ei – mirositoare, secvenţiatori de ADN. Dacă droidul îi prindea mirosul, nu mai exista nicio cale de scăpare! Ar fi putut să-l vâneze peste tot pe Tatooine, chiar dacă ar fi avut nevoie de ani.

Mai rău decât atât, în spatele droidului căutător, auzi marşul unor picioare de fier. Droizii mai mari care urmau căutătorul erau ecranaţi împotriva armelor ionice. Nu exista nicio modalitate prin care să poată anihila droizii de luptă cu blasterul său Jawa. Disperat, Anakin aruncă restul cutiei de transmiţătoare pe pământ şi strigă:

— Fugiţi!

Exista o singură modalitate de a scăpa. Trebuia să

detoneze emiţătoarele, toate deodată, distrugând droidul căutător în bucăţi atât de mici încât să nu poată fi reparat niciodată.

Prietenii lui se repeziră spre camera piscinelor. Anakin ajunse şi el acolo, dar în timp ce prietenii lui alergau spre gura de aerisire, el rămase lângă uşă, cu emiţătorul în mână şi introduse comanda pentru a detona toate transmiţătoarele deodată. Aruncă o privire înapoi pe coridor. Droidul căutător alunecă pe după colţ, venind spre el. Receptorii chimici erau extinşi, iar ochiul său electronic se rotea ca un reflector. Îl văzu şi scoase un ţipăt electronic, avertizând droizii de luptă din spate. Şase droizi de luptă apărură în coridor, cu puştile blaster grele în mâini. Îngenunchează la unison şi deschiseră focul. Anakin sări să se adăpostească în spatele uşii. Salvele de blaster măturară prin camera piscinelor într-un baraj strălucitor. Verifică să fie sigur că prietenii lui erau adăpostiţi. Pala şi Dorn erau în siguranţă în partea cealaltă a camerei, în afara liniei de foc, urcându-se în gura de aerisire. Dar încă nu scăpaseră de pericol. Anakin trebuia să distrugă droizii!

Strânse din dinţi şi aşteptă până când se opriră salvele de blaster. Droidul căutător fredonă şi începu să alunece spre el. Droizii de luptă veneau în spatele lui.

Ascultă cu atenţie, încercând să-şi dea seama unde se aflau pe hol. Trebuia să-şi coordoneze bine atacul. Era o parte din sine pe care Anakin abia începea să o înveţe, un sentiment pe care încă nu-l stăpânea. Uneori, când zbura cu naveta de curse, se putea desprinde, simţind, pur şi simplu, calea dinaintea sa. Acum se lupta să se calmeze, pentru a atinge acel echilibru liniştit. Asculta cu grijă sunetele droizilor, dar sunetele erau înşelătoare, aici, în tuneluri. Tunelul curb şi plafoanele denivelate făceau dificilă aprecierea distanţei numai după sunet. Aşteptă până crezu că era aproape prea târziu, apoi apăsă butonul de declanşare. Focul umplu tunelul şi toată cetatea păru să geamă. Bucăţi din droidul căutător şi droizii de luptă trecură pe lângă Anakin atât de fulgerător, încât nici măcar nu putu să-şi dea seama ce fuseseră. Fumul năvăli din peşteră şi pământul se cutremură violent. Îşi putu da seama că în unele locuri se prăbuşeau caverne întregi. Cetatea Gardullei continua să tremure.

Anakin se repezi la gura de aerisire. Fumul îi ardea ochii şi

gura de aerisire devenise insuportabilă. Se târî cât putu de repede, ţinându-şi respiraţia. Când ajunse la deschidere, nu avu timp să stea şi să aştepte sau să-şi facă griji că putea fi văzut. Trebuia să iasă din aerisire, la aer curat. Apucă firul de fibră şi coborî peste marginea zidului, lăsându-se jos cât de repede îndrăzni. Abia atunci îşi ridică privirea pentru a vedea dacă fusese observat. Un şenilat Jawa se rostogolea peste deşert, trecând pe lângă cetate, cu şenilele uriaşe scârţâind. Se părea că se îndrepta spre întâlnirea de la *Stânca Pieţei*. Făcea un zgomot puternic, ca un tunet îndepărtat.

De pe zidurile superioare ale cetăţii Gardullei, un tunar deschise focul cu tunul blaster. Poate crezuse că Jawa veneau să atace în forţă, dat fiind haosul pe care Anakin şi prietenii săi îl provocaseră. Proiectilele albastre străbăteau cerul nopţii şi ricoşau inofensiv din armura grea a şenilatului. Maşinăria se îndepărtă.

Zgomotul şi confuzia le oferiră o şansă lui Anakin şi prietenilor săi să evadeze. Aterizară la baza cetăţii şi ridicară privirile. Fumul se ridica din palatul Gardullei printr-o duzină de locuri. Anakin se îndoia că i-ar putea căuta cineva aici. Se îndreptară spre deşert şi, curând, reuşiră să dispară.

Anakin, Pala şi Dorn călătoriră spre oraş pe skimmerele lor. Tot drumul spre casă, Anakin se gândi la ceea ce riscaseră pentru a-i salva pe *Copiii Fantomă*.

Dacă afla cineva vreodată ce făcuseră Anakin şi prietenii săi – *buuum*. Acesta ar fi fost sfârşitul tuturor. Nu realizase tot ce îşi dorise, dar făcuse ceva bun. *Copiii Fantomă* încă nu erau liberi, dar cel puţin erau ascunşi. Nu aveau transmiţătoarele implantate în ei. Şi, poate, dacă vor fi cu toţii norocoşi, *Copiii Fantomă* vor putea să plece acasă. Încercă să-şi imagineze lacrimile de bucurie care ar fi fost vărsate dacă ar reuşi să ajungă acasă.

Gândeşte-te la asta, să fii acasă în braţele propriei tale mame şi ale tatălui tău după o încercare atât de cumplită. Şi, cel mai uimitor dintre toate, să fii liber!

Asta era ceva ce Anakin nu-şi putea imagina. Era ceva ce îşi dorea pentru toată lumea – şi pentru *Copiii Fantomă* şi pentru Pala, care urma să plece de pe planetă mâine.

Copiii se despărţiră odată ce ajunseră în Mos Espa. Anakin şi Dorn îi dădură fiecare câte o îmbrăţişare lui Pala. Îşi spuseră

la revedere. Anakin promise că va veni să o vadă pe Pala înainte să plece cu Lordul Tantos.

Până când Anakin ajunse în propriul său pat, era deja vremea să se scoale. Simţea că parcă avea nisip în ochi şi rămase mult timp în pat, prea obosit ca să se poată mişca.

Curând, gândi el. *Mă voi ridica în curând.*

* * *

Dugul Sebulba veni în faţa Gardullei imediat după răsăritul soarelui, în dimineaţa următoare. Erau în sala de recepţie a Huttei, cu zeci de străji în jur.

Gardulla părea furioasă. Stătea întinsă pe un tron violet, mare, fumând o pipă uriaşă plină de mirodenii glitterstim.

— Deci, O Tu Ce Mai Mare, spuse Sebulba în Huttă. Am livrat *Copiii Fantomă*, iar acum trebuie să aduc în discuţie problema nedelicată a... plăţii.

— Ho, ho, ha! râse Gardulla cu un sunet profund. Acum văd şmecheria. Ar fi trebuit să ştiu asta!

— Şmecherie, O Incredibilo? întrebă Sebulba pe tonul său cel mai servil. Ce şmecherie?

— Sclavii au dispărut, spuse Gardulla. Au scăpat azi-noapte. M-am întrebat la început cine ar fi putut să-i fure. Cine ar fi atât de nebun încât să fure sclavi de la Puternica Gardulla?

— Furat? Sclavii au dispărut? mârâi Sebulba neîncrezător. Imposibil! L-am pus pe Gondry să-i păzească!

— Hah! strigă Gardulla. Recunoşti practic. Ai avut-o propriul tău acolit care să-i *păzească* pe copiii. Sunt sigură că a făcut să fie mult mai uşor să-i furi. Dar acum văd prin planul tău. Ai sperat să mă faci să plătesc o dată, apoi să plătesc din nou pentru ei. Ce trădare! O să te ucid!

— Să mă ucizi? spuse Sebulba, sperând că era o cacealma. Dacă ai face-o, pe cine ai paria la următoarea cursă? Recunoaşte, vechea mea prietenă: valorez mai mult pentru tine în viaţă decât mort.

Ochii Gardullei se deschiseră larg în timp ce se gândea la ideea lui Sebulba.

— Ce trădare, medită Hutta. Ce... trădare *admirabilă*. Hutta izbucni în râs. Dar planul tău nu a funcţionat.

Gardulla se smulse din tronul ei, până când ajunse în faţa

Dugului sfrijit. Arătă cu un deget butucănos spre Sebulba şi se ridică cât era de înaltă.

— Frumoasă încercare, pilotule. Dar, dacă vrei plată, va trebui să-mi livrezi copiii.

Sebulba era furios. Mintea sa gândea în viteză.

Unde ar putea fi copiii? Gondry spusese că Gardulla trimisese proprii ei ciraci pentru a-l înlocui la îndatorirea de pază – o poveste puţin probabilă. Dar... ar fi putut cineva să-i ajute pe *Copiii Fantomă* în evadarea lor?

Sebulba se uită calm la Huttă.

Găsirea copiilor ar fi grea pentru majoritatea fiinţelor. Dar Sebulba îl avea pe Djas Puhr care să-i vâneze. Cu nasul şi vederea pe timp de noapte ale lui Djas Puhr, puţini sclavi îi scăpaseră pentru ceva mai mult de câteva zile.

— Voi recupera copiii, se jură Sebulba. Şi asta în curând!

SFÂRŞIT

Universsul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă

capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi

pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de

mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii

Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme

şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre"

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.